

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Redactie en beheer : Mr René Victor, Justitiestraat, 21, Antwerpen.

DE HUISHUURWET VAN 22 MAART 1940

Reeds meermalen is de wetgever opgetreden om de tusschen eigenaar en huurder afgesloten overeenkomst te wijzigen, opzeggingstermijnen te veranderen, huurprijzen te verminderen, uitdrijvingen tegen te houden. Eenieder herinnert zich de huishuurwet van 25 Augustus 1919, ingevolge de woningnood welke zich alsdan voerde; reeds voordien de wet van 30 April 1919 met het oog op de huishuur vervallen onder den oorlog en de huurverplichting van categorieën personen, getroffen door de oorlogsomstandigheden; de wetten en koninklijke besluiten van 5 Augustus 1933 en 9 Maart 1936, verminderingen in het vooruitzicht stellende der handelshuren; de wet van 31 October 1934, de verbreking van sommige huurovereenkomsten uitstellende, e.a.

Ook thans was de openbare meening en de regeering van oordeel dat de economische toestand, voortspruitende uit den oorlog in het buitenland en de mobilisatie in het binnenland, een gelijkaardige wettelijke tusschenkomst noodzakelijk maakten (1).

Weer kwamen de belangen van eigenaar en huurder in botsing. Waar de eerste zich beroept op de tusschen partijen gesloten overeenkomst, brengt de tweede de huidige omstandigheden als een geval van heerkraft naar voren. De regeering meende dan ook dat de wetgever moest tusschenkomen tot vrijwaring aller belangen en tot een billijke verdeling van den last der plots ontstane moeilijkheden (2).

De regeering had een eerste ontwerp ingediend (3). De Commissie van Justitie van den

Senaat heeft er een gansch ander opgebouwd (4), waarbij de regeering zich heeft aangesloten, mits zekere wijzigingen (5). Dit van de regeering had het voordeel een duidelijk verschil te maken tusschen huurovereenkomsten betreffende handelseigendommen en andere (6). Dit van de Commissie legt meer de aandacht op het verschil van behandeling der gemobiliseerde en niet-gemobiliseerde huurders (7). Het is hier thans de plaats niet af te wegen welk onderscheid het meest moest worden naar voren gebracht. Weze enkel gezegd dat de bedoeling van de regeering niet uit de lucht gegrepen was, want uit de bespreking blijkt duidelijk dat men vooral de huur der handelseigendommen op het oog had en men minder belang hechtte aan de andere. Uit enkele bemerkingen en onderbrekingen, waarmede de Senaat wel scheen in te stemmen, kan toch voldoende de bedoeling van den wetgever begrepen worden, ook voor wat de gehuurde eigendommen zonder handelskarakter betreft.

Vanzelfsprekend en eenieder was hierover akkoord, diende zeer tegemoetkomend opgetreden tegenover de gemobiliseerden. De last die zij te dragen hebben is zeer groot en het is dan ook billijk dat hun zooveel mogelijk dezen last verlicht worde (8). De wet is dan ook veel breder voor de gemobiliseerde dan voor de andere huurders. Ook in de beoordeeling der hem voorgelegde gevallen zal de heer Vrederechter deze strekking volgen. Vele eigenaars hebben ten andere uit eigen beweging het hunne reeds bijgedragen om hierin een behulpzame

hand uit te steken (9). De anderen zullen in de thans gestemde wet een aanwijzing vinden op den weg welke zij dienaangaande moeten inslaan (10) en de huurders zullen er door geholpen worden tegenover deze eigenaars, welke halsstarrig zouden weigeren eenige tegemoetkoming te doen.

Want dit is wel de bedoeling van de wet, zoo veel mogelijk particuliere overeenkomsten tot stand te zien komen (11). Zal de werkelijkheid aan dezen wensch beantwoorden, is een andere vraag. De wet is zeer gecompliceerd en dit met de bedoeling aan de partijen toe te laten hun betwisting te wikken en te wegen en te oordeelen welke oplossing door de wet voor hun geval voorzien is (12). Het is echter te betwijfelen of zoo nauw omschreven grenzen niet eerder stof tot discussie zullen geven en nog eerder de partijen naar den rechter zullen wijzen om hun reeds min of meer bepaalde betwisting te laten slechten. Het zal in elk geval dezes werk verlichten daar vooraleer de vraag hem zal worden onderwerpen, ze toch reeds eenigszins omschreven zal zijn door de partijen zelf in het licht van de in de wet vervatte voorschriften.

Het is met het oog hierop wel nuttig deze eens van naderbij te beschouwen, vooral daar sommige bepalingen ervan onduidelijk zijn en tot verkeerde opvattingen kunnen aanleiding geven. Van dichtbij dienen dan ook de voorbereidende werkzaamheden te worden in acht genomen; te meer daar de Kamer van Volksvertegenwoordigers, wel bewust van de onnauwkeurigheden welke er in voorkwamen, de wet slechts gestemd heeft op de uitdrukkelijke voorwaarde dat de uiteenzetting in de Commissie van Justitie en in de Kamer zelf gegeven, de draagwijdte en beteekenis van verscheidene artikels nader zou bepalen (13).

EIGENDOMMEN DOOR DE WET VOORZIEN.

Het eerste artikel bepaalt dat de wet enkel van toepassing is op de huurovereenkomsten met betrekking op eigendommen verhuurd voor woongelegenheid, handelsgebruik of lustgelegenheid. Dus niet op den landbouweigendom of pachten welke onder de toepassing vallen der pachtwet van 7 Maart 1929; hiervoor zal door de regeering binnen korten tijd een voorstel worden ingediend (14). Vallen bovendien enkel onder toepassing dezer wet overeenkomsten af-

gesloten vóór 1 September 1939, en deze nadien stilzwijgend (15) verlengd (16). Clausules welke in de overeenkomsten zouden zijn ingeschreven en waarbij de toepassing dezer wet zou uitgesloten zijn, dienen als niet bestaande te worden beschouwd (17).

De wet gaat dan over, in twee afzonderlijke hoofdstukken, de rechten der gemobiliseerde en niet-gemobiliseerde huurders te bepalen, om in een derde de voor beide categoriën geldende bepalingen vast te leggen.

DE GEMOBILISEERDE HUURDERS

De rechthebbenden

De voor de gemobiliseerden ingevoerde voordeelen kunnen worden ingeroepen door al dezen die ingevolge artikel 53 van de wet op de militie, terug onder de wapens werden geroepen (artikel 3). De regeering heeft deze bepaling voorgesteld om nauwkeurig diegenen aan te duiden die van deze wet zullen kunnen genieten. Zij geldt niet voor hen die hun normale dienstperiode volbrengen of die als vrijwilliger zijn opgegaan, hetzij ingevolge de mobilisatie hetzij zij in het leger hun carrière wenschten te maken (18). Het is wel verstaan dat ook zij, die na hun normale dienstperiode langer zullen worden weerhouden ingevolge de oorlogsomstandigheden vanaf het oogenblik dat hun gewonen dienstdtijd een einde neemt, het voordeel dezer wet zullen kunnen inroepen (19).

Vallen eveneens onder de toepassing dezer wet diegenen die zonder militair te zijn, toch dienst doen in het leger of er mee samenhangende instellingen (20).

Met de aldus wel bepaalde gemobiliseerde huurders worden gelijk gesteld, de ascendenten, broeders of zusters van een gemobiliseerde, tot wier gezin de gemobiliseerde behoort en die van hem hun voornaamste inkomsten ontvingen (artikel 2). Logischerwijze dient hierbij ook gerekend de echtgenoot van den gemobiliseerde, wanneer zij omwille van bijzondere omstandigheden de huur op haar naam zou hebben afgesloten. Uit de bespreking blijkt duidelijk dat het hier enkel een vergetelheid geldt, daar men alleen heeft willen vermijden dat het voordeel dezer wet ook zou kunnen worden ingeroepen door diegenen, die zonder gehuwd te zijn, met een gemobiliseerde zouden samen wonen (21). Het zijn enkel de onregelmatige gezinnen, aan dewelke de wetgever de toepassing der

wet heeft willen onthouden en geenszins aan de echtgenoot, welke eventueel een huurovereenkomst zou hebben aangegaan op eigen naam.

De Kamercommissie heeft ten andere de aandacht op deze lacune getrokken, en zette tevens als hare meening vooruit dat de wettelijke echtgenoot *à fortiori* in deze opsomming begrepen is (22).

Wanneer verder van « huurder » wordt gesproken is dus telkens hieronder verstaan, de gemobiliseerde die eventueel zijn steun is en dient « gemobiliseerde » begrepen in de door de wet voorziene breede beteekenis (23).

Aan den huurder toegekende voordeelen

A. — Verlenging.

Van rechtswege en zonder verdere tusschenkomst worden al de huurovereenkomsten door vermelde personen aangegaan, verlengd tot het verstrijken van de derde maand volgend op den dag dat de huurder naar huis wordt gezonden, onder voorbehoud nochtans der bepalingen in de verdere artikels der wet vervat. Dit geldt zoowel voor de schriftelijke als voor de zonder geschrift gesloten huurovereenkomsten (artikel 3).

Het naar huis zenden, voorzien door dit artikel geldt natuurlijk enkel voor den huurder die met bepaald verlof naar huis wordt gezonden en blijft zonder invloed op dezen die b.v. om economische redenen voor een bepaalde tijdsduur naar huis mag weerkeeren (24).

B. — Vermindering van den huurprijs.

Wanneer de huurder meer dan een maand onder de wapens werd teruggeroepen en niet meer in staat is zijn huur te betalen, kan hij vermindering aanvragen van den huurprijs, welke eischbaar was op den dag zijner mobilisatie (artikel 4, par. 1).

Te vervullen formaliteiten. — De vraag dient tot den eigenaar gericht bij aangeteekend schrijven (artikel 4, par. 1). Deze brief moet tegengeteekend door de militaire overheid, in de meeste gevallen de commandant, welke kan getuigen dat de gemobiliseerde onder de wapens werd geroepen (*idem*, par. 2), zonder dat dit eenige beoordeeling dient te bevatten (25). Hij moet tevens het militair adres vermelden.

Wordt de vraag door een persoon ingediend, gelijkgesteld met den gemobiliseerde, dan dient

de bevestiging, dat hij onder de wapens is geroepen, bij afzonderlijk schrijven aan de aanvraag te worden gehecht (*idem*, par. 3).

Toegestane vermindering. — Vraagt de huurder niet meer dan een vermindering van 25 %, dan is deze hem toegestaan, tenzij de eigenaar binnen de maand na de ontvangst van de aanvraag voor den rechter gedagvaard heeft om deze van rechtswege toegestane vermindering te doen herzien en dan is het aan de rechtbank over de toe te kennen vermindering te oordeelen (artikel 5, par. 1).

Vraagt de huurder meer dan 25 % en staat de eigenaar dit niet vrijwillig toe binnen de maand na ontvangst van de aanvraag, dan wordt slechts een vermindering toegestaan van 25 %. De huurder kan dan echter de vraag voor den heer Vrederechter brengen, die dan eventueel een grooter vermindering toestaat. De eigenaar kan, zooals in vorig geval, ook zelf onmiddellijk de betwisting bij den heer Vrederechter aanhangig maken, wanneer hij zelfs geen vermindering van 25 % wenscht toe te staan (*idem*, par. 2).

De Vrederechter kan de vermindering, welke hij zal toestaan met terugwerkende kracht doen ingaan vanaf den dag der mobilisatie van den huurder. Het schijnt wel de bedoeling van de regeering te zijn den gemobiliseerde in principie van deze terugwerkende kracht te laten genieten wanneer hij tijdig zijne aanvraag tot vermindering indient. Men heeft echter ook de mogelijkheid der terugwerkende kracht opengelaten zelfs voor hen die uit onwetendheid pas later zulke aanvraag zouden indienen (26). In die gevallen zal de heer Vrederechter echter met grooter omzichtigheid de vraag der terugwerkende kracht moeten onderzoeken, ook rekening houdend met de rechtmatige belangen van den eigenaar (27).

Het toepassen der terugwerkende kracht kan echter geen inbreuk maken op de verworven rechten die voor de partijen voortvloeien uit een sinds de mobilisatie van den huurder gesloten akkoord, hetzij uit betalingen welke de huurder sindsdien zou hebben gedaan, tenminste in zoover zij vrijelijk en buiten elke in gebreke stelling vanwege den verhuurder zouden zijn geschied (28). De alzo afgesloten akkoorden kunnen echter de toepassing van de wet niet in den weg staan. Zij voorkomen enkel dat de op de wet gesteunde wijzigingen retroactief zouden kunnen worden toegepast (29).

C. — Verbreking.

Artikel 4, par. 1, laat den huurder toe te kiezen tusschen een aanvraag tot vermindering van den huurprijs of tot verbreking van de huur-overeenkomst. In beide gevallen echter moet de gemobiliseerde niet meer in staat zijn zijn huur te betalen. Uit het verslag der Senaats-commissie (30) zou men kunnen begrijpen dat aan den gemobiliseerden huurder het recht dient te worden toegekend de huur te verbreken wanneer hij in het geheel of gedeeltelijk het genot van den eigendom moet missen (31). Uit de uiteenzetting in hetzelfde verslag gegeven, blijkt echter wel dat gewezen werd op het feit dat de gemobiliseerde in sommige gevallen bijna geen genot van zijn eigendom meer heeft, om te verrechtvaardigen dat hij, wanneer de last hem te zwaar werd, ook de keuze moest hebben eventueel de huurovereenkomst volkomen te zien vervallen, liever dan enkel een vermindering van den huurprijs aan te vragen (32). In beide gevallen echter moet het hem door de mobilisatie te zwaar vallen zijn huur verder te betalen (33).

Ook de aanvraag tot verbreking dient per aangeteekend schrijven en met dezelfde aanduidingen als vereischt voor de aanvraag tot vermindering te geschieden.

Indien de eigenaar op deze vraag niet wenscht in te gaan, moet hij dit binnen de maand der verzending der aanvraag aan den huurder laten weten, hem tevens dagvaardende om door den rechter te doen beslissen dat de huurovereenkomst behouden blijft. Doet hij dit niet binnen den voorgeschreven termijn, dan is de overeenkomst van rechtswege verbroken een maand na de verzending dezer aanvraag (artikel 6).

Spreekt de rechter op dagvaarding van den eigenaar toch de verbreking uit, dan bepaalt hij den datum waarop deze ingaat.

Weze er volledigheidshalve aan toegevoegd dat de huurder gelijktijdig de vermindering van den huurprijs en de verbreking kan aanvragen; hij kan b.v. voor het verleden een vermindering wenschen te bekomen van de door hem nog niet betaalde huur, doch voor de toekomst verkiezen de huurovereenkomst verbroken te zien. Hij moet hiervoor dan geen twee afzonderlijke brieven schrijven, evenals de eigenaar die er zich tegen verzetten wil ook met één en dezelfde dagvaarding beide vragen voor den heer Vrederechter kan brengen (34).

Rechten aan den eigenaar toegekend

Om eenigszins deze maatregelen ten voordeele van de gemobiliseerde huurders te milderen (35), kent artikel 7 der wet aan den eigenaar het recht toe verbreking aan te vragen bij den rechter wanneer hem gedurende zes maanden een huurprijsvermindering van meer dan 50 % werd opgelegd. Vrijwillige akkoorden kunnen hiertoe dus geen aanleiding geven.

Deze beslissing wordt dan van kracht na het verstrijken der derde maand volgend op de definitieve (36) beslissing van den rechter, deze verbreking toekennende (37) (artikel 7).

Dit recht de verbreking aan te vragen omwille der huurprijsvermindering werd in het project van de regeering niet voorzien. Dit ontwerp voorzag echter enkel de huurprijsvermindering van de eigendommen met handelsbestemming. Het ware misschien niet overbodig geweest voor wat deze verbreking aangaat, een onderscheid te maken tusschen handelseigendommen en woonstgelegenheden.

Immers, de gevolgen van zulke verbreking zijn veel zwaarder voor den handelaar dan voor een gewonen burger. Heel zijn bestaan, al zijn toekomstmogelijkheden kunnen hierdoor in het gedrang worden gebracht. De wetgever heeft echter gemeend dat de Vrederechter, welke geenszins verplicht is, doch enkel de verbreking kan toestaan, zulke vraag met de meeste voorzichtigheid zal onderzoeken (38). Uitdrukkelijk verklaarde de heer Minister van Rechtswezen gedurende de bespreking, dat het aan te bevelen is deze verbreking slechts toe te staan in uitzonderlijke omstandigheden en dit werd bepaald (39). Het moet werkelijk een huurder zijn, welke niet zoo zeer ten gevolge van zijn mobilisatie, maar meer nog door zijn eigen onbekwaamheid zijn zaak ziet achteruit gaan, zonder ernstig vooruitzicht ze terug op te werken, vooraleer de rechter tot zulke beslissing zal overgaan en dan nog met het oog op de mogelijkheid voor de eigenaar een beteren huurprijs te verkrijgen (40). Gemakkelijker zal tot zulke beslissing kunnen worden overgegaan voor een eigendom dienende tot woonstgelegenheid, wanneer de familie van den gemobiliseerde zich b.v. bij de ouders kan vestigen of zonder stoornis een kleiner appartement of huis kan vinden en betrekken. In dat geval zou het natuurlijk overbodig zijn den eigenaar, zonder groot nut voor de familie van den gemobiliseerde, het nadeel

van een groote huurprijsvermindering te doen ondergaan (41).

Het recht de verbreking aan te vragen wordt den eigenaar ook toegekend wanneer de huurder in gebreke blijft de bij overeenkomst of door gerechterlijke beslissing bepaalde huurprijs te betalen (artikel 7).

Dit is billijk daar de rechter rekening zal gehouden hebben met de mogelijkheden van den huurder en deze vrijelijk een vermindering, boven een verbreking heeft verkozen (42).

Bepalingen betreffende de rechtspleging

Om te voorkomen dat een der partijen al te lichtzinnig zou trachten een grooter voordeel te bekomen (43), wordt voorzien dat wanneer hetzij door den huurder, hetzij door den verhuurder een eisch voor de rechtbank wordt ingeleid, de tegenpartij steeds elke vroeger gesloten overeenkomst van vermindering van den huurprijs terug ter sprake kan brengen, de wijziging ervan aan den rechter vragen ofwel bij weder-eisch de aanvraag tot verbreking kan aanhangig maken (artikel 8). De rechter zal dan in niets door zijn vroegere beslissing gebonden zijn (44). Indien de verhuurder, ingevolge een aanvraag tot vermindering of verbreking den huurder voor den rechter roept, kan deze een schorsing vorderen der rechtspleging voor een duur die echter twee maanden niet mag te boven gaan; dit-zelfde recht wordt toegekend aan den verhuurder welke onder de wapens zou zijn teruggeroe-pen (artikel 9).

Dit geldt enkel voor de rechtspleging; wat de uitvoerbaarheid der vonnissen betreft tegen gemobiliseerden blijven ook voor deze, geveld ingevolge de wet op de huishuur, de bepalingen van kracht vervat in de wetten ten voordeele der gemobiliseerden uitgevaardigd (45).

DE NIET-GEMOBILISEERDE HUURDER

De wetgever zet het voor den gemobiliseerde als een vermoeden voorop dat hij in zijn inkomen benadeeld is (46) en de toestand veranderd is tegenover de periode voor zijn terugroeping onder de wapens. Hij kent hem dan ook, onder voorbehoud voor den eigenaar de zaak aan de rechtbank te onderwerpen, van rechtswege het recht toe op een zekere vermindering van den huurprijs of de verbreking der huurovereenkomst.

Voor den niet-gemobiliseerden huurder wordt dit principe niet aangenomen. Hij moet kunnen aantoonen dat hij werkelijk den weerslag voelt van de economische omstandigheden en dit op voldoende wijze, om een wijziging aan de tusschen partijen gesloten overeenkomst te zien aanbrengen (47).

Daar dit vermoeden wegvalt, is het ook billijk dat de vermindering of verbreking niet automatisch kan ontstaan, doch enkel aan den rechter kan worden aangevraagd.

De niet-gemobiliseerde huurder moet dus, buiten een minnelijk akkoord met zijn eigenaar, steeds zijn vraag bij de rechtbank inleiden. De rechter kan dan na alle elementen der zaak overwogen te hebben, vermindering of verbreking toestaan, zonder nochtans hiertoe verplicht te zijn en hij kanvrijelijk de toe te staan vermindering bepalen (48).

Vermindering van den huurprijs

A. — Vereischte voorwaarden (art. 10, par. 1).

Het kwam er op aan te bepalen wat in feite een normaal en wat een niet te voorzien risico is. De wetgever heeft geoordeeld dat eenieder, zonder dat buitengewone omstandigheden zich voordeden, een vermindering van zijn inkomen kan ondergaan van minstens 15 % (49).

De huurder moest dan ook met dit normale risico rekening houden bij het afsluiten zijner huurovereenkomst (50).

Het bedrijfsinkomen moet diensvolgens met 15 % verminderd zijn vooraleer de deur van de rechtbank aan den huurder geopend wordt (51). Bestaat er twijfel of is de rechter niet zeker dat zich een storing of een vermindering in de inkomsten van minstens 15 % voordoet, dan blijft de overeenkomst tusschen partijen wet en kan geen wijziging aan de beoordeeling der rechtbank worden onderworpen (52).

Het is echter voldoende dat de bedrijfsinkomsten, het bijzonderste inkomen van den huurder (53) in deze verhouding zou verminderd zijn, opdat hij de vraag zou kunnen inleiden. Bij de beoordeeling der wenschelijkheid een huurprijsvermindering toe te staan, zal de rechter echter ook met deze laatste dienen rekening te houden (54).

Vlug kan worden heengestapt over het geval van een bediende, van een persoon met een vrij beroep, van een rentenier; zij kunnen gemakke-

lijk met de verklaring van hun werkgever of aangifte bij het fiscaal beheer aantoonen dat hun inkomen werkelijk met 15 % gedaald is (55). De rechter zal dan naar gelang den betaalden huurprijs en het nog bestaande inkomen van den huurder oordeelen of vermindering gewettigd is en in welke mate (56).

Waar het handelaars geldt is het niet altijd zoo gemakkelijk. Heeft hij een regelmatige boekhouding dan is het eenvoudigste bewijs voor hem met deze boeken aan te toonen dat hij minstens een vermindering van inkomen ondergaat van 15 % en hij zal het recht hebben zijn vraag in te leiden.

Is dit niet het geval dan laat de wet hem toe aan te toonen dat hij een ernstige storing ondergaat in het genot of de exploitatie van het verhuurde perceel (57).

De geest van dezen tekst, welke tot eenigen twijfel zou kunnen aanleiding geven, is zooals uit de bespreking blijkt, wel degelijk dat de opbrengst van de aldaar gevestigde handelszaak ernstig gestoord is, want ware het het derven van het genot door dat ingevolge de mobilisatie een gedeelte van den handelseigendom niet meer in gebruik kan genomen worden, dan zou reeds het gemeen recht, zonder verdere bepaling, tot een vermindering van den huurprijs aanleiding geven (58).

Beide voorwaarden echter, zoo de vermindering van 15 % in het bedrijfsinkomen als de ernstige storing welke men ondergaat, moeten het gevolg zijn van de economische omstandigheden, voortspruitende uit de mobilisatie (artikel 15, par. 1) (59) of uit den Europeeschen oorlogstoestand (60).

De wet zal alzoo niet van toepassing zijn op een ambtenaar, die op pensioen wordt gesteld en als pensioen minder ontvangt dan de wedde welke hem voordien was toegekend, of op een handelaar die om redenen welke niet rechtstreeks in verband staan met de internationale beroeringen, de opbrengst van zijn zaak ziet verminderen (61).

B. — Last te dragen door den huurder.

Daar de wetgever van oordeel is dat een vermindering van 15 % het normaal alea is, blijft de huurder dan ook steeds den last van zulke vermindering dragen (artikel 10, par. 2). Van de vermindering welke aan den huurprijs zou mogen toegebracht worden ingevolge de ver-

laging der inkomsten, dient in elk geval een schijf van 15 % van den vroegeren huurprijs ten laste te blijven van den huurder (62). Blijkt dus dat de inkomsten met 35 % verminderd zijn, dan zal de rechter slechts een vermindering van hoogstens 20 % ten laste van den verhuurder kunnen leggen (63).

C. — Maximum der vermindering.

De rechter zal niet meer dan 50 % vermindering op den huurprijs mogen toestaan. Dit zou dus beantwoorden aan een vermindering van 65 % in het inkomen van den aanvrager (64).

D. — Datum van toepassing.

De rechter heeft het recht de vermindering van den huurprijs ingang te doen vinden op een vroegeren datum dan deze der inleiding van de aanvraag, zonder dat dit nochtans inbreuk kan maken op de verworven rechten voor de partijen, voortvloeiende hetzij uit een onderling akkoord, hetzij uit betalingen door den huurder buiten elke aanmaning gedaan (artikel 15, par. 2).

Als aanmaning geldt evenzoo een aangetekend schrijven als een exploot bij deurwaarder (65).

Daar waar dit echter voor den gemobiliseerden huurder de regel zal zijn en slechts uitzonderlijk om wille van een te late aanvraag of van andere redenen welke de rechter hiertoe aanzette de vermindering al worden toegepast vanaf de aanvraag, zal de rechter echter voor den niet-gemobiliseerden huurder het bestaan van doorslaande redenen moeten vaststellen om de vermindering met terugwerkende kracht te laten geschieden. Zoo niet, is het gemeen recht van toepassing en zal de vermindering dus enkel ingang nemen vanaf de inleiding der aanvraag (66).

Verbreking der overeenkomst

Het staat den niet-gemobiliseerden huurder niet vrij te kiezen tusschen de vermindering van den huurprijs of de verbreking der overeenkomsten zooals dit het geval is voor den gemobiliseerden huurder (67).

Het is maar wanneer de huurder kan bewijzen dat de daling van zijn uitbatingcijfer of van zijn bedrijfsinkomsten een daling van 50 % overtreft, dat hij de verbreking aan den rechter

kan aanvragen en dit dan nog enkel indien hij in dien moeilijken toestand werd gebracht ten gevolge van de economische omstandigheden voortspruitende uit de mobilisatie (artikel 11). Het is dus niet noodig dat de rechter een vermindering van 50 % zou hebben toegestaan, hetgeen een vermindering van inkomen van 65 % veronderstelt, opdat de vraag tot verbreking zou kunnen worden ingediend. In de berekeningen welke zullen moeten aantoonen dat een vermindering van 50 % van den huurprijs nog te zwaar is, gezien de achteruitgang der zaak of het inkomen van den aanvrager, moet geen rekening worden gehouden met de voorziene schijf van 15 %. Alhoewel de tekst der wet dienaangaande tot misverstand zou kunnen aanleiding geven, is de uitleggende verklaring van het verslag der Senaatscommissie betreffende dit punt uitdrukkelijk (68).

De rechter zal echter bij de beoordeeling van zulke aanvraag alle elementen in oogenschouw nemen, zoo de lasten van den huurder als de toestand van den verhuurder (69), en dan in billijkheid met afweging van eenieders belangen uitspreken (70).

Rechten van den eigenaar

Ongeveer dezelfde bepaling, als deze voorzien voor den gemobiliseerden huurder, komt ook in artikel 12 voor met het oog op den niet-gemobiliseerden huurder, welke gedurende meer dan zes maanden van een vermindering heeft genoten.

Er is echter enkel vereischt dat de vermindering van den huurprijs meer dan 35 % zou bedragen, hetgeen overeenstemt met een vermindering van 50 % voor den gemobiliseerden huurder, daar er immers 15 % door den niet-gemobiliseerden huurder zelf moet gedragen worden. In zulk geval kan de eigenaar de verbreking aanvragen, welke dan intreedt na het verstrijken der derde maand die volgt op de beschikking van den rechter (71), zonder dat nochtans deze bepaling inbreuk mag maken op den eindtermijn in de huurovereenkomst voorzien en deze beperking dus slechts geldt in zooverre daardoor de opzegtermijn het verstrijken van de huurovereenkomst niet overschrijdt (72).

Ook hier weer is het wel de bedoeling van den wetgever dat in handelszaken de rechter

met veel omzichtigheid zulke vraag tot verbreking zal onderzoeken (73), en deze maar zal toestaan wanneer in feite de achteruitgang der zaak meer te wijten is aan den huurder zelf dan aan de economische moeilijkheden en dat een meer bekwame huurder wel in staat zou zijn aan den eigenaar een hooger huurprijs te betalen (74).

Artikel 12 voorziet dit recht voor den eigenaar in geval van een geschreven huurovereenkomst; artikel 13 stelt voorop dat in geval zulke vermindering werd toegekend aan een huurder zonder geschreven huurovereenkomst, de eigenaar dezelfde termijnen zal moeten in acht nemen om de huur op te zeggen.

BEPALINGEN VOOR BEIDE CATEGORIEN HUURDERS

Bevoegdheid

De vragen welke voor de rechtbank zullen worden ingeleid dienen gebracht voor den Vrederechter van de plaats waar het onroerend goed gelegen is. Hij zal in laatsten aanleg beslissen wanneer de jaarlijksche huurprijs niet meer bedraagt dan 2500 frank. In dit geval wordt gedagvaard op de eenvoudige wijze, voorzien in Titel X, Boek I van het W. B. van burg. rechtspl. waarbij den deurwaarder wordt toegestaan de dagvaarding bij aangeteekend schrijven te verzenden en de proceduurstukken van zegel worden vrijgesteld, dit in zooverre deze procedure niet zal zijn opgeheven door de nieuwe wet, de belangen der gemobiliseerden behartigende (75).

Het beroep wordt voor de rechtbank van eersten aanleg gebracht, voor een kamer met drie rechters. De bijstand van pleitbezorgers is vrij en de kosten ervan worden niet begroot (artikel 14).

Wanneer door den verhuurder een vordering tot betaling of tot verbreking of ontruiming is ingeleid, kan de vraag tot vermindering van huurprijs of verbreking der overeenkomst door middel van exceptie voor elke rechtbank worden opgeworpen (artikel 15, par. 1).

Elke uitspraak op zulke vordering van den verhuurder wordt geschorst indien de verweerder bewijst dat hij een dagvaarding in vermindering of verbreking heeft doen beteekenen (artikel 15, par. 2).

Artikel 16

Het is niet mogelijk voor hetgeen in dit artikel vervat is, een andere hoofding te geven. Te veel verschillende en aan elkaar gansch vreemde bepalingen werden hier bijeengebracht.

Wenken aan den rechter. — De hoofdbekommernis van den Vrederechter, welke kennis neemt van aanvragen tot vermindering van den huurprijs, tot verzet tegen vermindering of tot verbreking, moet zijn partijen te verzoenen (76). Slaagt hij daar niet in dan spreekt hij uit naar billijkheid (77). Hiertoe dient hij rekening te houden eenerzijds met de storting in het genot of de exploitatie van de verhuurde goederen veroorzaakt door de legermobilisatie, met den weerslag welke de internationale moeilijkheden rechtstreeks hebben op de bedrijfsinkomsten van den huurder, zonder te mogen rekening houden met de economische gevolgen voortspuitende uit crisissen vreemd aan de oorlogsberoering (78), met de andere inkomsten waarover de huurder buiten zijn bedrijfsinkomen nog zou beschikken (79), anderzijds met den stoffelijken toestand van den verhuurder, zijn leeftijd, zijn gezinslasten, zijn financieele tegenslagen (80), alsook met de verliezen of de winsten die rechtstreeks of onrechtstreeks voor beide partijen uit de huurovereenkomst voortvloeien of voortgevloeid zijn (artikel 16, par. 1), o.m. uit de niet-betwiste bepalingen ervan (81). Het verslag van de Senaatscommissie geeft verscheidene voorbeelden aan die voor den rechter een leidraad moeten zijn en klaar den geest toelichten met denwelke hij volgens den wetgever de gevallen moet onderzoeken welke hem zullen worden onderworpen (82).

Duur van de toegestane vermindering. — Waar in principie de toegestane vermindering geldt tot de uitgevaardigde wet zal ophouden van kracht te zijn (artikel 21) en deze ook kan herzien worden wanneer zich belangrijke wijzigingen voordoen in den toestand der partijen (artikel 19), kan de rechter nochtans ook den duur der toegestane verminderingen beperken tot een door hem te bepalen datum (artikel 16, par. 2).

Invoege treding der verbreking. — Zooals hooger gezegd, komt de verbreking in principie tot stand bij het verstrijken der derde maand

nadat de rechter zijn beslissing heeft uitgesproken. Hij kan echter deze verbreking ook op een lateren datum uitstellen.

Alhoewel de tekst van artikel 16, waarbij dit punt behandeld wordt, wel eenigszins onduidelijk is en zou kunnen doen veronderstellen dat de rechter elke verbreking van huurovereenkomst zou kunnen uitstellen op een verder afgelegen datum, dan deze door den verhuurder bepaald, is het toch niet aannemelijk dat dit de bedoeling van den wetgever zou geweest zijn. Hadde de wetgever werkelijk zulke zwaarwichtige en verregaande beslissing in de wet willen inschrijven, dan zou hij dit zeker in een afzonderlijk artikel gedaan hebben. Daar waar dit beslist wordt voor den gemobiliseerden huurder, wordt dit omschreven in een der eerste artikelen van de wet. Moest nu aan den rechter de macht worden toegekend om eventueel zulk voordeel toe te kennen aan een niet-gemobiliseerden huurder, dan zou zulke bepaling toch niet worden opgenomen in een anderen zin, welke enkel gegevens bevat welke nader de macht van den rechter omschrijven in de toepassing van hooger in de wet opgenomen bepalingen. Dit geschiedde evenzoo in de bespreking van dit artikel in het verslag der Senaatscommissie (83).

Deze zinsnede moet dus logischerwijze enkel terugslaan op de vragen tot verbreking, welke de eigenaar bij den rechter kan aanhangig maken ingevolge artikelen 7 en 12 van de wet. Ten andere uit de tabel welke het verslag der Kamercommissie opmaakte om de voordeelen uit de wet voortspruitend voor den gemobiliseerde en niet-gemobiliseerde te vergelijken, blijkt dit ten duidelijkste, daar onder de hoofding « verlenging van de huurtermijnen » uitdrukkelijk wordt opgegeven dat de niet-gemobiliseerde huurders geen recht hebben op verlenging (84).

Vergoedingen. — Wanneer een verbreking tot stand komt kan de rechter eventueel de vergoedingen vaststellen welke door een van de partijen te betalen zijn wegens werken welke de andere aan het onroerend goed zou hebben uitgevoerd (artikel 16, par. 2). Dit geldt zoowel voor den huurder die in het vooruitzicht van een lange huurperiode wijzigingen en verbeteringen zou hebben aangebracht, die den eigendom voor hem geschikter maakten, als voor den eigenaar, die om den huurder ter

wille te zijn en met het oog op een verhuring aan gunstige voorwaarden of van langeren duur veranderingswerken zou hebben uitgevoerd (85). Dit niettegenstaande elk strijdig beding (86).

Van vergoedingen voor wederverhuring, zelfs als deze in de overeenkomst voorzien zijn, kan er echter in geen geval spreke zijn (87). Deze valt bij elke der verbrekingen door deze wet voorzien, weg.

Wijzigingen aan de huurverplichtingen. — wanneer hetzij, door een minnelijke schikking, huurprijs bekomt, kan de rechter den verhuurder geheel of gedeeltelijk ontslaan van de huurverplichtingen, die buiten verhouding met den verminderden huurprijs staan (artikel 16, par. 3). In sommige gevallen worden door den eigenaar in de huurovereenkomsten bijkomende verplichtingen opgenomen, b.v. verwarming of dergelijke. Het is billijk dat de rechter dezen toestand onder oogen kan nemen om eventueel den eigenaar te ontslaan van lasten welke werkelijk te zwaar zouden wegen in verhouding tot den huurprijs welke zijn huurder nog zal te betalen hebben (88).

Vermindering der inkomstenbelasting. — Ingevolge artikel 13 der samengeschatte wetten op de inkomstenbelasting kan een vermindering der grondlasten bekomen worden indien de werkelijke opbrengst minstens 15 % minder bedraagt dan het aangegeven kadastraal inkomen (koninklijk besluit 3 Juli 1939).

Ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 6 Maart 1936 (artikel 61, par. 3 der samengeschatte wetten) moet zulke aanvraag echter worden ingediend vóór 31 Maart, volgend op het belastingjaar, zoodat vele eigenaars, wanneer hetz; door een minnelijke schikking, hetzij door gerechterlijke beslissing een vermindering van den huurprijs met terugwerkende kracht wordt toegestaan, zich niet meer binnen de wettelijke termijnen zullen bevinden om over die periode een vermindering der belasting te bekomen (89).

Het is met het oog hierop dat de wetgever den eigenaar dan ook in zulk geval toelaat de vermindering der grondlasten en belastingen, op denzelfden voet voor de verlopen dienstjaren geheven, aan te vragen binnen een termijn van zes maanden, ingang nemende bij de rech-

terlijke eindbeschikking of de minnelijke schikking welke de vermindering van den huurprijs bekrachtigt (artikel 16, par. 4).

Van het principie der omstandigheden waarin de vermindering kan worden toegestaan, wordt dus niet afgeweken. Enkel de termijn waarbinnen die vermindering kan worden aangevraagd wordt verlengd (90).

Hypothecaire lasten. — De regeering had in haar ontwerp voorzien den rechter te machtigen aan den eigenaar, welke ingevolge de vermindering van den huurprijs niet meer in staat zou zijn den last te dragen voortspruitende uit schuldvorderingen gewaarborgd door een hypotheek of voorrecht op het verhuurd onroerend goed, uitstel van betaling toe te staan (91). Dit voorstel, niet overgenomen in het project van de Senaatscommissie, werd per amendement terug voorgebracht (92). Gezien het gevaarlijk scheen in het voorbij gaan een zoo uitgebreid vraagstuk als dit der hypothecaire schulden aan te snijden (93) en vooral om reden der toezegging door de regeering gedaan een bijzonder ontwerp neer te leggen om te voorzien in de moeilijkheden der hypothecaire schuldenaars (94), is de Senaat hierop niet ingegaan en wordt deze kwestie door de huidige wet dan ook niet aangeraakt.

Hoofdhuurder en onderhuurder

Zonder dat de toestand van een hoofdhuurder of een onderhuurder op zichzelf eenige wijziging aan de overeenkomst billijkt, kan nochtans een verandering in hoofde van den ééne zware gevolgen voor den ander met zich slepen en diende dan ook voor dit geval een oplossing te worden voorzien.

Vraag tot vermindering of verbreking door een onderhuurder. — Wanneer een hoofdhuurder gedagvaard wordt door een onderhuurder in vermindering of verbreking, kan hij den verhuurder in zake roepen; de rechter moet hem hiertoe, op zijn aanvraag, een termijn van 15 dagen verleen.

Een enkel vonnis zal, wanneer de verhuurder regelmatig werd gedaagd, over de verscheiden wijzigingen uitspraak doen (95).

Wat den aanleg betreft zal deze bepaald worden door den hoogsten huurprijs welke in bespreking is (artikel 17).

Aanvraag tot verbreking door den hoofdhuurder. — Vraagt de hoofdhuurder een ver-

breking aan, dan zal dit vonnis tegenover de onderhuurders enkel uitwerking hebben, wanneer zij partij in de zaak zijn geweest (artikel 18, par. 1). Zulke verbreking geldt echter in geen geval voor gemobiliseerde onderhuurders (artikel 18, par. 2).

Wijzigingen in den toestand.

Wanneer de toestand van partijen merkelijke wijzigingen ondergaat dan kan het minnelijk akkoord dat blijkt uit het procesverbaal van verzoening of de beslissing waarbij een vermindering van huurprijs werd toegestaan, worden herzien op verzoek van een der partijen (art. 19 (96)).

Vreemde huurders.

Huurders van vreemde nationaliteit of heimatloozen kunnen van deze wet slechts genieten indien de wetgeving van den staat waarvan zij onderdanen zijn of laatst waren, aan de Belgen in zake huurovereenkomsten ook dezelfde rechten toekent als aan de onderdanen van dat land (art. 20), zonder dat dit hiervoor gelijkaardige bepalingen moet gelden als deze door onze wet voorzien (97).

Toepassingsduur der wet.

Deze wet wordt van kracht op den dag van haar verschijnen in het Belgisch Staatsblad en blijft het tot op een door Koninklijk Besluit te bepalen datum (art. 1).

Dienzelfden dag zullen ook alle overeenkomsten getroffen of rechterlijke beslissingen uitgesproken bij toepassing der bepalingen dezer wet ophouden van kracht te zijn (art. 21).

Overgangsbepalingen.

De tenuitvoerlegging van elk vonnis zelfs als het in staat van gewijsde is gegaan en dat een veroordeeling tot betaling of tot uitzetting wegens wanbetaling inhoudt, wordt geschorst, — dus niet te niet gedaan — (98), op voorlegging van de beteekening der dagvaarding tot het bekomen van een vermindering van den huurprijs slaande op den vervallen termijn. Dit geldt natuurlijk enkel voor vonnissen uitgesproken op een vordering ingeleid voor het in werking treden der wet. Zoo niet kan immers door middel van exceptie de vraag in vermindering worden ingeleid.

In geval de huurprijs verminderd werd, kan de tenuitvoerlegging van de vroeger uitge-

sproken veroordeeling worden hervat na in gebreke stelling van den huurder tot betaling van den eventueel verlaagden huurprijs, binnen den termijn door de rechtbank bepaald (art. 22, par. 1).

Deze vonnissen kunnen dus niet automatisch verder worden uitgevoerd voor den verminderden huurprijs. De huurder moet eerst ingebreke zijn gesteld den verminderden huurprijs binnen den bepaalden termijn te betalen en pas wanneer hij hieraan niet voldoet kan de vroeger ingezette tenuitvoerlegging worden doorgedreven, doch enkel op basis van den verminderden huurprijs (99).

Reeds uitgevoerde vonnissen blijven natuurlijk onaantastbaar (100). Wat de opgelopen kosten betreft blijven de bekomen vonnissen in elk geval uitvoerbaar (art. 22, par. 2).

* * *

In dit overzicht werd getracht van zoo dichtbij mogelijk de tekst van de wet te volgen. Alleen waar de duidelijkheid het vereischte werden sommige onderdeelen bijeengebracht. Het geldt hier geen teksteritiek, alhoewel de vorm wel onvolmaakheden vertoont, noch bespreking van de voor- en nadeelen dezer wet, doch enkel een uiteenzetting aan de hand van de in de Kamers gevoerde bespreking en die de twijfelachtige of onduidelijke bepalingen toelichten, en die bindend zijn voor den rechter (101), opdat duidelijker de bedoeling van den wetgever zou naar voren komen. Het wil enkel een overzichtelijke leidraad zijn om den zin van de wet aan te toonen, zonder te beoogen een oplossing te geven aan de moeilijkheden welke bij betwistingen in een bepaald geval zouden kunnen ontstaan. Dit is van zelfsprekend in het bestek van dit artikel niet mogelijk.

Emiel VAN CAUWELAERT,
Advocaat.

1) cfr Memorie van toelichting der regeering, Besch. Sen. nr 21 bladz. 1; Verslag der commissie van justitie Besch. Sen. nr 47 bladz. 1; Verslag der commissie van justitie Besch. Kamer nr 168 bladz. 1; Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 460.

(2) Verslag comm. Sen. bladz. 2 en volg.; Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 460.

(3) Besch. Sen. nr 21.

(4) Besch. Senaat nr 47.

(5) Besch. Sen. nr 64, 72 en 77.

(6) Memorie van toelichting bladz. 2.

(7) Verslag comm. Sen. bladz. 7.

(8) Verslag comm. Sen. bladz. 10; Debeuckelaere, Ann. Sen. bladz. 462; Hanquet, Ann. Sen. bladz. 463; Pholien, Ann. Sen. bladz. 495.

(9) Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 464.

- (10) Memorie van toelichting bladz. 2; Verslag Sen. Comm. bladz. 26.
- (11) Verslag Sen. Comm. bladz. 26; Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 461; Gevens, Beknopt versl. Kamer bladz. 410.
- (12) Verslag comm. Sen. bladz. 8.
- (13) Verslag comm. Kamer bladz. 7; Devèze, Bekn. verslag Kamer bladz. 410 en 417.
- (14) Coulonvaux en Janson, Ann. Sen. bladz. 476; Janson, bekn. verslag Kamer bladz. 420.
- (15) Devèze, Bekn. verslag Kamer bladz. 411.
- (16) Van Glabbeke, Devèze, Janson, Bekn. verslag Kamer bladz. 417.
- (17) Verslag comm. Sen. bladz. 14.
- (18) Van Remoortel-Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 477; Debeuckelaere-Rolin, Ann. Sen. bladz. 477.
- (19) Orban-Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 477.
- (20) Van Remoortel, Ann. Sen. bladz. 477.
- (21) Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 478; Orban, Ann. Sen. bladz. 479; Borginon, Ann. Sen. bladz. 479.
- (22) Verslag Kamer comm. bladz. 4; Devèze, Bekn. verslag Kamer bladz. 410; Carton de Wiart-Janson, Bekn. verslag Kamer bladz. 421.
- (23) Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 477.
- (24) Verslag Kamer comm. bladz. 5; Devèze, Bekn. verslag Kamer bladz. 410 en 421.
- (25) Collard-Janson, Bekn. verslag Kamer bladz. 421.
- (26) Debeuckelaere-Coulonvaux-Rolin-Janson, Ann. Sen. bladz. 485.
- (27) Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 486.
- (28) Verslag comm. Sen. bladz. 18; Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 484.
- (29) Rolin, Ann. Sen. bladz. 484.
- (30) Verslag Sen. comm. bladz. 18.
- (31) Van Honselbrouck, Ann. Sen. bladz. 481.
- (32) Verslag Sen. bladz. 16.
- (33) Debeuckelaere, Ann. Sen. bladz. 484.
- (34) Van Remoortel-Coulonvaux-Orban, Ann. Sen. bladz. 488.
- (35) Verslag Sen. comm. bladz. 19.
- (36) Van Glabbeke-Janson, Bekn. verslag Kamer bladz. 422.
- (37) Orban, Ann. Sen. bladz. 502.
- (38) Janson, Ann. Sen. bladz. 489; Orban, Ann. Sen. bladz. 489; Servais, Ann. Sen. bladz. 489; Debeuckelaere, Ann. Sen. bladz. 489 en 490.
- (39) Janson, Ann. Sen. bladz. 489.
- (40) Verslag Comm. Sen. bladz. 19.
- (41) Rolin, Ann. Sen. bladz. 490; Legrand, Ann. Sen. bladz. 503.
- (42) Verslag Sen. Comm. bladz. 20.
- (43) Verslag comm. Sen. bladz. 20.
- (44) Verslag comm. Sen. bladz. 20.
- (45) Verslag comm. Kamer bladz. 8.
- (46) Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 500.
- (47) Verslag comm. Sen. bladz. 29; Servais, Ann. Sen. bladz. 496; Orban, Ann. Sen. bladz. 496.
- (48) Orban, Ann. Sen. bladz. 497.
- (49) Verslag comm. Sen. bladz. 21; Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 498.
- (50) Verslag comm. Sen. bladz. 10; Janson, Ann. Sen. bladz. 499.
- (51) Orban, Ann. Sen. bladz. 496 en 497.
- (52) Verslag comm. Sen. bladz. 21.
- (53) Devèze, Bekn. verslag Kamer bladz. 410, 411 en 424.
- (54) Devèze, Bekn. verslag Kamer bladz. 410; cfr. art. 16 par. 2.
- (55) Rolin, Ann. Sen. bladz. 497.
- (56) Verslag comm. Kamer bladz. 6; Rolin, Ann. Sen. bladz. 497.

- (57) Debeuckelaere, Ann. Sen. bladz. 495; Rolin, Ann. Sen. bladz. 497.
- (58) Verslag comm. Sen. bladz. 4; Temmerman, Ann. Sen. bladz. 499.
- (59) Verslag comm. Sen. bladz. 26; Servais, Ann. Sen. bladz. 466.
- (60) Verslag comm. Sen. bladz. 5 en 29; Verslag comm. Kamer bladz. 5; Devèze, Bekn. verslag bladz. 411; Van Glabbeke, Bekn. verslag bladz. 418;
- (61) Verslag comm. Sen. bladz. 26.
- (62) Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 498 en 499; Van Coillie, Ann. Sen. bladz. 497.
- (63) Verslag comm. Sen. bladz. 22.
- (64) Verslag comm. Sen. bladz. 22.
- (65) Janson, Ann. Sen. bladz. 486 en 487.
- (66) Rolin, Ann. Sen. bladz. 507.
- (67) Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 461.
- (68) Verslag comm. Sen. bladz. 22.
- (69) Verslag comm. Sen. bladz. 22.
- (70) Servais, Ann. Sen. bladz. 466.
- (71) Zie nota 36 en 37.
- (72) Verslag comm. Sen. bladz. 23.
- (73) Janson, Ann. Sen. bladz. 502; Borginon, Ann. Sen. bladz. 503.
- (74) Legrand, Ann. Sen. bladz. 503; Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 504.
- (75) Verslag comm. Kamer bladz. 9.
- (76) Verslag comm. Sen. bladz. 26.
- (77) Verslag comm. Kamer bladz. 6; Servais, Ann. Sen. bladz. 466.
- (78) Verslag comm. Sen. bladz. 26.
- (79) Verslag comm. Kamer bladz. 6; Devèze, Bekn. verslag bladz. 410.
- (80) Verslag comm. Sen. bladz. 6.
- (81) Verslag comm. Sen. bladz. 29.
- (82) Verslag comm. Sen. bladz. 28.
- (83) Verslag comm. Sen. bladz. 29.
- (84) Verslag comm. Kamer bladz. 13.
- (85) Verslag comm. Sen. bladz. 13; Rolin, Ann. Sen. bladz. 509.
- (86) Van Remoortel-Rolin, Ann. Sen. bladz. 509.
- (87) Verslag comm. Sen. bladz. 13.
- (88) Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 509.
- (89) Hanquet, Ann. Sen. bladz. 510.
- (90) Van Glabbeke-Gutt-Philippart, Bekn. verslag Kamer bladz. 425.
- (91) Ontwerp regeering art. 16.
- (92) Houben, Ann. Sen. bladz. 512.
- (93) Verslag comm. Sen. bladz. 12; Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 512.
- (94) Coulonvaux-Janson, Ann. Sen. bladz. 512.
- (95) Verslag comm. Sen. bladz. 512.
- (96) Devèze, Bekn. verslag Kamer bladz. 417.
- (97) Verslag comm. Sen. bladz. 30.
- (98) Rolin, Ann. Sen. bladz. 514.
- (99) Van Remoortel, Ann. Sen. bladz. 515; Devèze, Bekn. verslag Kamer bladz. 410 en 426.
- (100) Cools-Coulonvaux, Ann. Sen. bladz. 514.
- (101) Verslag comm. Kamer bladz. 7; Devèze, Bekn. verslag Kamer bladz. 411.

NOTA: Daar de annalen der Kamer van Volksvertegenwoordigers te laat verschijnen verwijzen de aanduidingen naar het Beknopt Verslag. Wanneer men er rekening mee houdt dat de algemeene bespreking plaats had op 14 Maart en de bespreking der artikelen op 20 Maart 1940 zal men gemakkelijk de aanhalingen terugvinden.

Voor verdere ontleding der voorbereidende werkzaamheden consulteere men «De huishuurwet van 22 Maart 1940», door Mters J. Houben en Em. Van Cauwelaeret, uitgave F. Larcier.

RECHTSpraak

167

HOF VAN BEROEP TE GENT

2e Kamer. — 2 October 1939.

Voorzitter : M. Jouret.
Raadsheeren : MM. Verbeke en Lagae.
O. M. : M. de Bie.

BURGERLIJKE STAND. — AKTE VAN BEKENDEHEID OM GEBOORTEAKTE TE VERVANGEN. — BEKRACHTIGING. — BEROEP.

Er is steeds beroep mogelijk tegen een beslissing der Rechtbank van eersten aanleg die de bekrachtiging weigert eener akte van bekendheid afgeleverd door den Heer Vrederechter en die voor doel heeft een geboorteakte te vervangen.

Dit beroep dient ingeleid door rekwes voor het Hof.

Adli Samaan Awad.

Het Hof van Beroep te Gent, tweede burgerlijke Kamer, heeft op rekwes volgend arrest verleend :

Aan de Heeren Eerste Voorzitter en Voorzitters, vormende het Hof van Beroep te Gent.

Heeft de eer u te vertoonen :

Adli Samaan Awad, docter in geneeskunde en physiologie, lecturer bij de Fakulteit van geneeskunde te Kairo-Egypte, aldaar gehuisvest, Geziret Badram 68, verblijvende te Gent E. Baertsoenkaai 3, voor wie is aangesteld Mter D. Poelman, docter in rechten, avoué bij het Hof van Beroep te Gent, er wonende Coupure 142 ;

Dat hij de rechtbank van eersten aanleg te Gent verzocht heeft om de bekrachtiging eener akte van bekendheid, opgesteld door den heer Vrederechter van het tweede kanton Gent, op 1 September 1939 ; gezegde akte de geboorteakte moerende vervangen, en welke hij dient voor te brengen aan den heer Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der stad Gent, ten einde eerstdaags in het huwelijk te kunnen treden ;

Dat hij zich in de vereischte voorwaarden bevindt voorzien bij art. 70 van het Burgerlijk Wetboek ;

Dat, inderdaad, om reden van den oorlogstoestand en de moeilijkheden om met zijn geboorteland in briefwisseling te treden, namelijk met Egypte, op dit oogenblik in staat van oorlog, hij zich in de onmogelijkheid bevindt om zich, binnen het nuttig tijdsbestek, een uittreksel der geboorteakte te doen afleveren ;

Dat hij, met officieele stukken, bewezen heeft dat hij onmiddellijk zijn ambt van dokter in geneeskunde «lecturer» bij de Fakulteit van geneeskunde te Kairo, moet waarnemen ;

Dat, om reden van de eenvoudigste moraliteit, hij verlangt in het huwelijk te treden, alvorens te

vertrekken naar zijn geboorteland, waar hij zijn officieel ambt moet waarnemen ;

Dat hij enkel naar Egypte zou kunnen terugkeeren met zijne verloofde, indien hij met haar, door de banden van het huwelijk is verbonden ;

Dat de door den eersten rechter ingeroepen redenen tot weigering der bekrachtiging, zich niet uitleggen ;

Dat het wellicht bij missing is dat de Rechtbank bevestigt dat het niet bewezen is dat vertooner «dienstplichtig is in het Egyptisch leger» ;

Dat noch in de akte van bekendheid, noch in het rekwes aan de Rechtbank, er kwestie is van militairen dienst door vertooner in Egypte te vervullen, maar wel van een burgerlijken dienst, dewelke hij, in zijne hoedanigheid van ambtenaar, en om het hem gegeven bevel, in Egypte moet waarnemen, zooals blijkt uit de bijgevoegde stukken ;

Om deze redenen :

Verzoekt de vertooner het Hof, na den heer Procureur-Generaal gehoord te hebben in zijn advies, het beroep te aanvaarden, het gegrond te verklaren, de getroffen beslissing te niet doen, wijzigende en doende wat de eerste rechter had behooren te doen, de akte van bekendheid, in haren inhoud en vorm, bevestigen, akte opgesteld volgens de voorschriften van art. 71 en 72 van het Burgerlijk Wetboek.

En gij zult recht doen.

Gent, den 28 September 1939. (get.) D. Poelman.

Wij, Etienne Jouret, Voorzitter van het Hof van Beroep te Gent, 2de Kamer ;

Bevelen de mededeeling van bovenstaande request en der bijgevoegde stukken aan het Openbaar Ministerie en stellen de zaak op 2 October aanstaande.

Gedaan te Gent, ten Gerechtshove den 29 September 1939. (get.) E. Jouret.

Wij, Joseph de Bie, Advocaat-Generaal te Gent ;
Op zicht van het rekwes en der bijgaande stukken ;

Aangezien er in de huidige tijdsomstandigheden dringendheid bestaat in zake ;

Verklaren geen verzet te doen aan de vraag van vertooner.

Gedaan te Gent, den 2 October 1939. (get.) Jos. De Bie.

Het Hof van Beroep te Gent, tweede burgerlijke Kamer ;

Gezien het beroep regelmatig naar den vorm ;

Overwegende dat vertooner volkomen voor het Hof den grond van zijne vraag bewezen heeft ; dat het vaststaat dat hij naar Egypte moet terugkeeren ten einde zijn beroep aldaar uit te oefenen ;

Dat gelet op de huidige verkeersmoeilijkheden het hem onmogelijk is geweest het afschrift van zijn geboorteakte voor te brengen ;

Om deze redenen :

Het Hof,

Gezien art. 24 der wet van 15 Juni 1935 ;

Gehoord de heer Advocaat-Generaal de Bie, welke verklaard heeft zich niet te verzetten tegen de vraag ;

Ontvangt het beroep, verklaart het gegrond ;

Doet te niet de bestreden beslissing en opnieuw wijzende ;

Bekrachtigt de akte van bekendheid door den heer Vrederechter van Gent den 14 September 1939 opgesteld, ten einde de geboorteakte van verzoeker Adli Samaan Awad, geboren te Kaïro (Egypte) den 29 Maart 1909 te vervangen om hem toe te laten in den echt te treden met Henrica Julia Hortensia Piens ;

Kosten ten laste van verzoeker.

NOTA. 1. Het beroep in zake akten van den burgerlijken stand is steeds ontvankelijk (art. 54 B. W.). De algemeene regel is immers dat er steeds vatbaarheid is voor beroep zoolang het recht op beroep door de wet niet uitdrukkelijk is afgeschaft geworden. (Glasson en Tissier, blz. 286; Hof Verbr. 14-3-1911 en 12-2-1924, S. 1924, I, 333).

2. De vorm van dit beroep is, in deze zaken, dezelfde als deze voor de indiening van den eisch gevegd. De vraag wordt voor den eersten rechter ingeleid op eenvoudig rekwest, voor het Hof insgelijks door een rekwest, dat de redenen die het beroep staven, bevat.

3. Deze rechtspleging maakt geen deel uit van de «gracieuse» of oneigenlijke bevoegdheid van de rechtbank. Men moet immers een onderscheid maken tusschen de bevelen op rekwest van den voorzitter, die niet vatbaar zijn voor beroep, en de vonnissen op rekwest, die het in den regel wel zijn. (Glasson en Tissier, blz. 287 met ingeroepen rechtspraak. Verbr. 24-11-1897; Dall. 98, I, 335; id. 25-2-1907, S. 1910, I, 551; Fr. Req. 22-7-1920, Dall. 1921, I, 139 en S. 1921, I, 81 met nota van Tissier.)

168

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

1e Kamer. — 10 Januari 1940.

Voorzitter : M. J. Simon.

Raadsheeren : MM. Van Laethem en Bareel.

Pl. : Mrs Lemmens en Beeckman.

FISCAAL RECHT. — ZEGEL EN MET HET ZEGEL GELIJK GESTELDE TAKSEN. — VERZET TEGEN VONNIS WAARDOOR BESLAG ONDER DERDEN RECHTSGELDIG VERKLAARD WORDT. — BEROEP SLECHTS ONTVANKELIJK NA CONSIGNATIE.

Wanneer een beslag onder derden, gelegd ten verzoeken van den Ontvanger van het buitengewoon zegel, rechtsgeldig werd verklaard door een vonnis bij verstek; wanneer dan tegen dit vonnis bij verstek verzet werd aangeteekend en de opposant van zijn verzet werd afgewezen, is een verhaal in beroep slechts ontvankelijk na consignatie van alle bedragen in hoofdsom, intresten, kosten en boeten gevorderd door het bestuur.

Zulks is geboden door art. 202² van het wetboek der met het zegel gelijk gestelde taksen (K. B. van 28 Febr. 1935, gewijzigd door K. B. van 27 Maart 1936).

Vervroegen t/ Belgische Staat.

Gezien de geregistreerde uitgften van :
1° het op 3 Februari 1938 bij verstek verleend

vonnis waardoor de rechtbank van 1n aanleg, zetelende te Antwerpen, het beslag gelegd bij exploot van deurwaarder Van Wassenhove den 29 October 1937 in handen van de N. V. Biscuiterie et Chocolaterie Rox rechtsgeldig verklaart en dientengevolge beveelt dat de « sommen, waarden of roerende goederen waarvan de derde beslagene zich schuldig zal erkennen of schuldig zal geoordeeld worden in hoofdsom intresten en kosten zooals dit blijkt uit het bevel van den ontvanger van het buitengewoon zegel te Antwerpen uitgevaardigd den 23 October 1937, zullen gestort worden in handen van den Belgischen Staat of verkocht in den vorm der wet opdat de opbrengst er van zou dienen tot delging der schuldvordering van appellante indien de schuldvorderingen van deze op termijn mochten zijn of ingeval derde beslagene in bezit zou zijn van roerende goederen of voorwerpen toebehoorende aan appellante;

2° het vonnis d.d. 13 Mei 1938 waarbij hooger genoemde rechtbank het verzet gericht tegen voormeld vonnis niet ontvankelijk heeft verklaard;

Overwegende dat appellante te bekwamer tijd in den door de wet voorgeschreven vorm van deze vonnissen in hooger beroep is gegaan;

Dat zij echter verzuimd heeft een som gelijk aan de verschuldigde rechten (31.146,40 fr.) boven de geëischte boeten (66.832,80 fr.) de wettige intresten vanaf de beteekening van het dwangschrift en tevens de vervolgings- en gedingskosten in consignatie te geven;

Dat zij tot nu toe voorbedoelde consignatie niet heeft gedaan;

Dat dienvolgens haar beroep niet ontvankelijk is krachtens de laatste alinea van artikel 202² van het wetboek der met het zegel gelijk gestelde taksen (Koninklijk besluit van 28 Februari 1935, artikel 53; gewijzigd door Koninklijk besluit van 27 Maart 1936);

Om deze beweegredenen :

Het Hof,

Gehoord in openbare terechtzitting het eensluidend advies van den Heer eersten advocaat generaal Collard;

Alle andere of strijdige besluiten verwerpende;

Verklaart het beroep niet ontvankelijk bij gebreke van de consignatie geboden door artikel 202² laatste alinea van het wetboek der met het zegel gelijkgestelde taksen;

Verwijst appellante in de op het hooger beroep ontstane gerechtskosten.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op het

**RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD !!!**

169

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

2e Kamer. — 14 Februari 1940.

Voorzitter : M. Angenot.

Rechters : MM. P. De Schryver en J. Van der Cruyssen.

Pleiters : Mrs J. De Weerdt en Van Rompaey.

NATUURLIJK KIND. — ART. 340 b en c. — SCHADEVERGOEDING. — ART. 1384 B. W.

Een vordering kan gesteund worden op art. 340 b en c van het Burgerlijk Wetboek zonder dat de moeder van het kind met den vermoedelijken vader in ipsius rebus veneris aangetroffen moest worden.

Schadevergoeding gesteund op het leed spruitende uit de geboorte van een kind kan door de moeder niet geëischt worden indien zij niet door trouwbeloften, list of bedreigingen verleid werd.

Tot uitbetaling van onderhoudsgeld en van kraambekosten voorzien in art. 340 b en c van het B. W. kan de vader van een minderjarige niet solidair met zijn zoon veroordeeld worden, op grond van art. 1384 van het B. W.

Schadeloosstelling wegens kwetsende breuk eener huwelijksbelofte kan ook ten laste van de ouders van den bruidegom vallen zoo deze laatsten hem de verbreking oplegden.

Van der Straeten t/ Geers.

Herzien het vonnis der Rechtbank d.d. 4 Juli 1934 waardoor aan aanlegster het voordeel der kosteloze rechtspleging toegekend werd;

Herzien het tusschenvonnis in dato 24 Januari 1936 door de eerste kamer der Rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen geveld en waardoor aanlegster en verweerders gemachtigd werden met getuigen het bewijs te leveren van bepaalde feiten;

Herzien het arrest van het Hof van Beroep te Brussel in dato 6 November 1937, hetwelk dit tusschenvonnis in al zijn bestanddeelen bekrachtigde;

Aangezien aanlegster in haar oorspronkelijken eisch, door geboekt exploit d.d. 9 Februari 1935 ingeleid, en tevens gelet op de uit oorzaak van de inmiddels ingetreden meerderjarigheid van eersten verweerder, op 18 Juni 1938 beteekende besluiten, vordert :

A. Tegenover eersten verweerder :

1) in hare hoedanigheid van wettige voogdes en beheerster der goederen van haar minderjarig kind Prosper Van der Straeten, de betaling door den vermoedelijken vader, in casu eersten verweerder, van een onderhoudsgeld van fr. 300 in de maand voor haar natuurlijk kind, vordering gesteund op art. 340 b van het Burgerlijk Wetboek;

2) ten haren eigen bate, betaling eener som van fr. 2373,80 voor kosten van kraambek en onderhoud gedurende de 40 dagen volgende op hare verlossing, vordering gesteund op art. 340 c van het B. W.;

3) de betaling eener som van fr. 20.000 ten titel van moreele schadevergoeding, op grond van art. 1382, wegens het leed spruitende uit de geboorte van haar kind in de omstandigheden waarin deze plaats vond;

4) betaling eener som van fr. 12.000 ten titel van schadevergoeding wegens breuk van huwelijksbelofte, op basis van art. 1382 van het B. W.;

5) de veroordeeling tot de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding.

B. Tegenover tweeden verweerder :

De veroordeeling van tweeden verweerder in zijne hoedanigheid van verantwoordelijke persoon voor eersten verweerder, tot de betaling aller hierbovenvermelde sommen, vordering gesteund op art. 1384 van het B. W.;

In de door haar beteekende besluiten vraagt aanlegster dat de veroordeeling ten laste van tweeden verweerder solidairlijk en elk heellijk zou zijn, of minstens dat de eene bij gebreke aan de andere verweerder tot betaling der hierbovenvermelde bedragen zou veroordeeld worden;

A. Ten opzichte van eersten verweerder :

I. — AAangezien door rechtsleer en rechtspraak eensluidend aangenomen wordt dat het niet vereischt is dat de moeder van het natuurlijk kind met den vermoedelijken vader «in ipsius rebus veneris» zou aangetroffen worden om haar vordering op art. 340 b en c van het B. W. te kunnen steunen;

Aangezien het volstaat dat uit doeltreffende, samenwijzende en overeenstemmende vermoedens redelijkerwijze blijkt dat tusschen de betrokken personen geslachtsbetrekkingen plaats vonden gedurende de wettelijke periode van ontvangenis;

Aangezien dit principe in de huidige zaak reeds toegepast werd in het vonnis d.d. 24 Januari 1936 van de Rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen en door het arrest d.d. 1 November 1937 volkomen bekrachtigd;

Aangezien nochtans de vermoedelijke vader, in casu eerste verweerder, aan de door art. 340 b en c opgelegde verplichtingen kan ontsnappen zoo hij het bewijs levert dat gedurende het wettelijk tijdperk der bevruchting de moeder gemeenschap heeft gehad met een anderen man of dat zij van bekend slecht levensgedrag was;

Aangezien het natuurlijk kind Prosper Van der Straeten op 16 Juli 1934 te Hoboken het daglicht zag, de wettelijke periode van bevruchting van 19 September 1933 tot 17 Januari 1934 loopt;

Aangezien uit de feitelijke gegevens bewezen door het getuigenverhoor ten genoegen van rechte kan afgeleid worden het bewijs der geregelde en algemeen gekende betrekkingen die tusschen aanlegster en eersten verweerder bestonden;

Dat die liefdesbetrekkingen openbaar en algemeen bekend waren en voortgeduurd hebben zelfs wanneer de toestand van zwangerschap ingetreden was en voor iedereen zichtbaar was geworden;

Dat deze vermoedens overigens nog bekrachtigd worden door het feit dat eerste verweerder drie maanden vóór de geboorte van het kind, officieele aankondigingen ten gemeentehuize van Hoboken liet geschieden en de twee roepen ineens in de kerk liet doorgaan op het oogenblik dat aanlegster reeds in gevorderden staat van zwangerschap verkeerde;

Dat inderdaad deze toestand van aanlegster aan eersten verweerder moest bekend zijn zoodat het feit dat hij met haar niettemin wilde trouwen de

vermoedens nog komt versterken dat hij zijn vaderschap bewust was;

Aangezien daarentegen het tegenverhoor niet bewezen heeft dat gedurende de wettelijke periode der bevruchting aanlegster met een anderen man geslachtsbetrekkingen zou gehad hebben, nog dat zij te dien tijde van bekend slecht levensgedrag zou geweest zijn;

Aangezien dus voor recht dient gezegd te worden dat aanlegsters kind Prosper Van der Straeten aanspraak kan maken op de door art. 340 b voorziene onderhoudsverplichtingen vanwege den vermoedelijken vader;

Aangezien het bedrag van het jaarlijksch pensioen kan vastgesteld worden op fr. 1800 vanaf den dag der geboorte tot dat het kind zijn 7 jaar zal bereikt hebben en op 3.000 fr. per jaar vanaf dien datum tot zijne 18 jaar;

Aangezien het gepast voorkomt dat het jaarlijksch pensioengeld met maandelijksche schijven, draagbaar ten huize van aanlegster of van het kind Prosper Van der Straeten, betaald worde;

II. — Aangezien op grond van art. 340 c van het B. W. aanlegster gerechtigd is te vorderen de kosten door hare bevalling veroorzaakt alsmede haar onderhoud gedurende vier weken, of 28 dagen te rekenen vanaf de bevalling;

Aangezien ten onrechte aanlegster een onderhoud over 40 dagen eischt; dat deze vraag dient herleid te worden tot 28 dagen;

Aangezien volgens door haar overgelegde afrekening, aanlegster haren eisch op fr. 2373,80 berekent;

Aangezien enkel de kosten door de bevalling veroorzaakt bij uitsluiting der kosten en aankopen welke geboekt en gedaan werden in vooruitzicht van het huwelijk, in aanmerking komen;

Dat de rekening van fr. 2373,80 op fr. 816,45 dient herleid te worden wat de kosten der bevalling betreft; dat het onderhoudsgeld gedurende de vier weken billijk kan geschat worden op de som van fr. 1.000;

III. — Aangezien de eisch van aanlegster tot het bekomen van fr. 20.000 schadevergoeding niet gesteund is op de verbreking van de huwelijksbelofte doch op het leed spruitende uit de geboorte van een kind in de gekende omstandigheden;

Aangezien door de elementen der zaak en n.l. door het getuigenverhoor het bewijs niet geleverd wordt dat eerste verweerder aanlegster door trouwbeloften, list of bedreigingen zou verleid hebben;

Dat integendeel dient aangenomen te worden dat aanlegster, die ouder is dan eerste verweerder, vrijwillig erin toestemde met eersten verweerder geslachtsbetrekkingen te hebben en slechts nadien de trouwbelofte gegeven werd;

Dat bij gebrek aan gekenschetste fout van eersten verweerder aanlegster betreffende dit gedeelte van haren eisch dient afgewezen te worden;

IV. — Aangezien het getuigenverhoor duidelijk heeft aangetoond de algemeene bekendheid der betrekkingen van eersten verweerder met aanlegster evenals de trouwplannen van verweerder en zijn daaropvolgende verbreking der huwelijksbelofte;

Aangezien de trouwplannen van eersten verweerder zoo ver gevorderd waren dat hij reeds de officiële aankondigingen op het Gemeentehuis van Hoboken en in de kerk deed gebeuren terwijl aanlegster harerzijds reeds meubelen en trouwkleeding had aangekocht;

Aangezien de brutale verbreking van de huwelijksbelofte, in acht genomen de omstandigheden waarin zij plaats vond, ontegensprekelijk schade heeft berokkend aan aanlegster en verweerder's aansprakelijkheid baart;

Aangezien nochtans de door aanlegster gekochte meubelen hunne waarde niet verloren hebben en dus geenszins ten titel van schadepost in aanmerking kunnen komen; dat, in acht genomen de andere kosten die aanlegster heeft moeten boeken in vooruitzicht van het huwelijk, de materiele en moreele schade ex aequo et bono samen op fr. 4.000 kan vastgesteld worden;

B. Ten opzichte van tweeden verweerder :

Aangezien ten onrechte aanlegster de medeveroordeeling vordert van tweeden verweerder, in hoedanigheid van verantwoordelijke persoon voor de daden van eerste verweerder, tot het uitkeeren van het pensioengeld en de betaling van de kraambekosten;

Dat inderdaad de vordering van aanlegster wat dit gedeelte van haren eisch betreft tegen den vermoedelijken vader op art. 340 b en c en niet op art. 1382 van het B. W. gesteund is;

Dat de acties door dit art. 340 b en c voorzien een uitzonderlijk karakter hebben dat de toepassing van art. 1384 van het B. W. uitsluit, vermits de afstamming alleen, ter uitsluiting van alle schuld van burgerlijken of strafrechtelijken aard, de oorzaak is wettigende het opleggen der bevallingskosten aan hem die betrekkingen heeft gehad met de moeder gedurende den tijd der bevruchting (Hof van Beroep Brussel, 1 Juli 1939, Rechtskundig Weekblad 1939, 519; De Page, Tome I, n° 1214; Brussel, 27 Jan. 1926, Pas. 1926, II, 76; P. Leclercq, Commentaire de la loi du 6 avril 1908, 1e deel, 42);

Aangezien aanlegster ten slotte vraagt dat tweede verweerder haar in zelfde hoedanigheid met eersten verweerder zou schadeloosstellen wegens de verbreking der huwelijksbelofte;

Aangezien tweede verweerder niet redelijkerwijze kan ontkennen dat hij van de huwelijksplannen van zijn zoon en van de zwangerschap der aanlegster volkomen onwetend was; dat het getuigenverhoor trouwens uitwijst dat hij op hoogte was van beide feiten; dat hij zich in elk geval van de handelingen van zijn zoon had kunnen rekenschap geven;

Aangezien tweede verweerder ter zake te zijner ontlasting niet kan inroepen dat hij de gelaakte verbreking welke tot de bewuste aansprakelijkheid aanleiding geeft, niet heeft kunnen beletten, daar het bewezen is dat hij persoonlijk alles in het werk stelde om, wellicht uit oorzaak van financiële redenen, de verbreking der huwelijksbelofte te bespoedigen;

Dat overigens de schade moet vergoed worden door diegene die de schade berokkend hebben, zoo wel door de toekomstige echtgenoot die de belofte

verbreekt als door zijne ouders die hem deze verbreking opleggen (Parijs, 26 Juni 1874, D. P. 1875, II, 86);

Dat dus een veroordeeling in solidum ten laste van eersten en tweeden verweerder dient uitgesproken te worden betreffende dezen schadepost;

Om deze redenen :

De Rechtbank;

Alle meerdere of strijdige besluiten verwerpende;

Gehoord den heer Wouters, substituut van den Procureur des Konings, in zijn grootendeels eensluidend advies;

Verklaart den eisch tegenover eersten verweerder ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Verklaart den eisch tegenover tweeden verweerder slechts ontvankelijk wat betreft de derde en vierde gedeelten van den eisch, doch ongegrond betreffende dit derde gedeelte;

Dienvolgens :

1. Veroordeelt eersten verweerder om aan aanlegster handelende in hare hoedanigheid van wettige voogdes en beheerster der goederen van haar minderjarig kind Prosper Van der Straeten, te betalen een onderhoudsgeld van fr. 150 in de maand vanaf den dag der geboorte totdat het kind zijn 7 jaar zal bereikt hebben, en van 250 fr. vanaf dien datum tot zijne 18 jaar;

Zegt dat deze sommen op voorhand en ten huize van aanlegster of van haar kind Prosper Van der Straeten zullen betaald worden;

2. Veroordeelt eersten verweerder aan aanlegster te betalen tot haar eigen bate de som van fr. 816,45 wegens kraambedkosten en de som van fr. 1.000 ten titel van onderhoud gedurende de vier weken volgende op hare bevalling;

3. Wijst aanlegster van haren eisch af wat betreft de veroordeeling tot 20.000 fr. schadevergoeding wegens het leed spruitende uit de geboorte van haar kind in de omstandigheden waarin deze plaats vond;

4. Veroordeelt eersten verweerder aan aanlegster te betalen ten titel van schadevergoeding wegens de breuk van huwelijksbelofte de som van fr. 4.000;

5. Veroordeelt eersten verweerder tot betaling der gerechtelijke intresten op al de toegekende bedragen;

6. Veroordeelt tweeden verweerder in solidum met eersten verweerder tot betaling van fr. 4.000 meer de gerechtelijke intresten wegens de breuk van huwelijksbelofte; wijst aanlegster af van haar andere eischen tegenover tweeden verweerder;

7. Verwijst eerste verweerder in al de kosten, en veroordeelt in solidum den tweeden verweerder tot beloop van een vierde dezer kosten;

8. Verklaart het vonnis uitvoerbaar spijts elk verhaal en zonder borgstelling doch enkel wat de onderhoudsgelden voor kind en voor moeder alsook de kraambedkosten aangaat .

170

BURGERLIJKE RECHTBANK TE TONGEREN

14 December 1939.

Voorzitter : M. P. Réard.

Rechters : MM. Ulrix en Van Caenegem.

Op. Min. : M. A. Herbillon.

ECHTSCHIEDING. — VERSTEEK BIJ GEBREKE TE BESLUITEN. — VERZET. — TERMIJN.

Door de laatste rechtspraak en rechtsleer wordt thans aanvaard dat art. 248 B. W. (art. 4 K. B. 239 van 7 Febr. 1936) het logisch gevolg is van art. 247 B. W. (art. 3 zelfde K. B.) en derhalve enkel van toepassing is op vonnissen bij verstek gegeven bij niet-verschijnen. Wanneer het een vonnis betreft bij verstek gegeven tegen een partij die een pleitbezorger aanstelde, is de gewone rechtspleging van toepassing zegge art. 157 W. B. R.; de voorziene termijn begint dan ook te lopen vanaf den dag der beteekening aan pleitbezorger.

Toppet t/ Claessens.

Herzien in regelmatigigen vorm de uitgifte van het vonnis op 15 Juni 1939 door deze rechtbank geveld bij verstek bij nalatigheid om te besluiten, en dat de echtscheiding tusschen partijen toelaat ten voordeele van verweester op verzet, oorspronkelijke aanlegster;

Overwegende dat bedoeld vonnis door akte van pleitbezorger beteekend werd aan Mter Smets in dato 30 Juni 1939, dat het eveneens beteekend werd aan eischer op verzet door geboekt exploit van deurwaarder Philips van Tongeren, in dato 1 Juli 1939, echter niet « sprekende met hemzelf » maar « met zijn huisbazin », dat in regelmatigigen vorm verzet werd beteekend door deurwaarder Delporte van Tongeren, op 28 Oogst 1939 en dat daarvan regelmatig kennis werd gegeven aan den heer hoofdgriffier op denzelfden datum, overeenkomstig de voorschriften van artikel 248 van het Burgerlijk Wetboek aangevuld door artikel 41 van het Koninklijk Besluit N° 300 van 30 Maart 1936;

Overwegende dat verzetdoende en zijn pleitbezorger opnieuw nalaten te besluiten;

Overwegende dat gedaagde op verzet aanvoert dat niet artikel 248 van het Burgerlijk Wetboek maar wel artikel 157 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging zou van toepassing zijn en dat dienvolgens het verzet laattijdig zou zijn als niet gedaan zijnde binnen de vijftien dagen na de beteekening van het verstekvonnis aan pleitbezorger Smets;

Overwegende dat, alhoewel zekere rechtsgeleerden aannemen, dat bij gebrek aan onderscheid tusschen de verschillende soorten vonnissen bij verstek in den tekst van artikel 248 van het Burgerlijk Wetboek (art. 4 K.B. 239 van 7-2-1936) gezegd artikel zou van toepassing zijn op alle vonnissen bij verstek (cfr. Circ. N° 8357 c. Proc. Gen. Hayoit de Termicourt P.P. 1938 blz. 1) thans door de laatste rechtspraak en rechtsleer wordt aanvaard, dat gezegd artikel 248 het logisch gevolg is van

Abonneert U op het

**RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD !!!**

artikel 247 van het Burgerlijk Wetboek (art. 3 zelfde K. B.) en dus enkel van toepassing is op de vonnissen bij verstek bij nalatigheid om te verschijnen, dat derhalve, wanneer het geldt een vonnis bij verstek verkregen tegen een partij die een pleitbezorger aanstelde, de gewone rechtspleging van toepassing is, zegge artikel 157 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging; dat alhoewel artikel 147 van ditzelfde Wetboek de beteekening aan pleitbezorger en aan de partij voorziet, uit den tekst van gezegd artikel 157 spruit dat de voorziene termijn begint te loopen vanaf den dag der beteekening aan pleitbezorger (Burgerlijke Rechtbank Brussel 10-11-1937 J. T. 1937 kol. 724; Beroep Brussel 2-4-1938 J. T. 1938 N° 3531; Piérard, Précis du Divorce édition 1938 N° 163); dat dus het verzet laattijdig is en bijgevolg niet ontvankelijk; Om deze redenen:

De Rechtbank, uitspraak doende in openbare zitting;

Gehoord den Heer Herbillon, Substituut-Procureur des Konings in zijn advies;

Alle ander of tegenstrijdige besluiten afwijzende;

Verleent opnieuw verstek tegen eischer in verzet en tegen zijn pleitbezorger Mter Smets, bij nalatigheid om te besluiten;

Uitspraak doende over de ontvankelijkheid van het bedoeld verzet,

Zegt voor recht dat het verzet, door exploit van deurwaarder Delporte van Tongeren de dato 28 Augustus 1939 tegen het vonnis bij verstek bij nalatigheid om te besluiten in dato 15 Juni 1939 en aan Mter Smets beteeuend den 30 Juni 1939, niet ontvankelijk is als zijnde niet gedaan binnen den termijn voorzien door artikel 157 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging;

Wijst verzetdoende er van af;

Beveelt dat het vonnis van 15 Juni 1939 zijn volledig gevolg zal hebben.

Verwijst eischer op verzet in de kosten van het geding.

171

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE BRUSSEL

7 October 1939.

Voorzitter: Mr Destrée.

Referendaris: M. Piret.

Pleiters: Mrs Berckmans en Monette.

I. FAILLIETVERKLARING. — VENNOOTSCHAP IN GEZAMENLIJKE NAAM. — VASTSTELLING VAN DE STAKING DER BETALINGEN EN VAN HET WANKELN VAN HET KREDIET DER VENNOOTEN.

II. INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT. — SCHORSING DER RECHTSMIDDELEN TOT TENUITVOERLEGGING. — WET VAN 24 Juli 1939. — FRANSCH BURGER IN HET FRANSCH LEGER WEDER OPGEROEPEN. — WET NIET TOEPASSELIJK.

I. De faillietverklaring van een vennootschap in gezamenlijke naam impliceert de vaststelling van de

staking der betalingen en van het wankelen van het krediet van de vennoten.

II. De wet van 24 Juli 1939, die belet dat een faillissement zou uitgesproken worden tegen onder de wapens geroepen burgers, is niet toepasselijk op de burgers die in het Fransch leger werden opgeroepen, bij gebrek aan goedkeuring door de Kamers van het Fransch-Belgisch verdrag van 6 October 1927.

Vennootschap Luykfasseel t/ Venn. Lesec en Quoilin en haar vennoten.

Gelet op artikelen 4, 6, 36, 37 en 42 der wet van 15 Juni 1935;

Aangezien eerste verweerster niet verschijnt;

A. — Aangezien de tweede en derde verweerders betwisten dat er tusschen hen een vennootschap onder gemeenschappelijke naam bestond;

Aangezien de tweede en derde verweerders in het handelsregister hebben doen inschrijven dat ze als vennoten handelden;

Aangezien ze deze verklaring niet zouden hebben gedaan indien ze geen vennootschap, ten minste op stilzwijgende wijze hadden aangegaan;

Aangezien de tweede en de derde verweerder te zamen een gewichtig gebouw, een groot getal vertrekken inhoudende, hebben uitgevoerd;

Dat indien men de aanzienlijkheid van dit werk in acht neemt, het onmogelijk is te besluiten dat er tusschen hen maar een tijdelijke vereeniging werd gesloten;

Dat het over een onderneming ging die een voldoende bestendigheid verwezenlijkte om door zulke vereeniging niet te kunnen worden uitgevoerd;

Aangezien de tweede en de derde verweerders zich in 't openbaar als vennoten gedroegen, handelende onder een firma met hun namen gevormd;

Aangezien, naar de beweringen van de verweerders, de voltooiing van het maatschappelijk voorwerp de ontbinding van de vennootschap zou hebben teweeggebracht;

Dat, zelfs in dit geval, de vennootschap voor haar likwidatie zou blijven bestaan;

B. — Aangezien de verschijnende verweerders doen gelden dat de vaststelling van de staking der betaling van de vennootschap Lesec en Quoilin en van het wankelen van haar krediet niet noodzakelijk als gevolg de faillietverklaring der vennoten dienen te hebben;

Dat volgens hun stelling, de hoedanigheid van handelaar in den hoofde van de vennoten ophoudt te bestaan, vanaf het tijdstip der staking van hun bedrijvigheid, ten voordeele van de vennootschap; dat die staking behoudens uitzonderlijke gevallen ten tijde van de ontbinding der vennootschap zou geschieden;

Aangezien de vennootschap onder gemeenschappelijke naam uit vennoten bestaat die solidairlijk de maatschappelijke schulden op hun eigen vermogen verschuldigd zijn; dat tengevolge van den aard van die vennootschap, waarin de persoonlijkheid die der vennoten verkleedt, de faillietverklaring de vaststelling van de staking der betalingen en van

het wankelen van het krediet der vennooten veronderstelt;

Dat die vennooten, onder den schijn der rechtspersoonlijkheid der vennootschap handel drijvende, de hoedanigheid van handelaars behouden zoolang de vennootschap haar handelskarakter bewaart; dat dit karakter haar tot het einde van haar vereffening behoort (zie Verbrekingshof, 15 December 1938, *Rev. faill.* 1939, bl. 39; verg. *Rev. faill.*, 1939, bl. 107 en volg.);

C. — Aangezien de verweerder Lesec opwerpt dat hij onder de wapens in het Fransch leger werd wederopgeroepen, en dat hij tijdens zijn aanwezigheid onder de wapens niet kan failliet worden verklaard;

Aangezien de wet van 24 Juli 1939 beslist dat ten behoeve van den wederopgeroepen burger de tegen hem gerichte rechtsmiddelen tot ten uitvoerlegging worden geschorst;

Aangezien de verweerder Lesec beweert dat de faillietverklaring als een rechtsmiddel tot tenuitvoerlegging dient te worden beschouwd;

Aangezien de door den Belgischen wetgever gebruikte bewoordingen betoogen dat alleen de in het Belgisch leger wederopgeroepen burgers de schorsing mogen invoeren;

Dat de wet slechts de burgers betreft die onder de wapens worden wederopgeroepen « in de bijzondere omstandigheden voorzien bij artikel 53 van de wet op de militie »;

Aangezien weliswaar het verdrag tusschen België en Frankrijk den 6 October 1927 gesloten aan de Fransche burgers de behandeling der meest bevoorrechte natie in België verleent;

Aangezien het verlenen van de behandeling der meest bevoorrechte natie in principie de begunstigde vreemdelingen met de nationale onderhoorigen niet gelijk stelt;

Dat de begunstigden alleen al de voordeelen genieten die aan de vreemdelingen, aan om het even welke natie behoorend, worden toegestaan (*Despagne* en *De Boeck*, *Cours de droit international public*, 4e uitg. bl. 489);

Aangezien de meest bevoorrechte natie Zwitserland schijnt te zijn;

Dat het verdrag van 4 Juni 1887 tusschen België en Zwitserland de Zwitsersche burgers met de Belgische burgers gelijk stelt, wat betreft hun personen en hun goederen;

Aangezien de verweerder Lesec echter het verdrag van 6 October 1927 ten onrechte inroept;

Aangezien inderdaad dit verdrag door den Belgischen wetgever niet werd goedgekeurd;

Aangezien volgens artikel 68 der Grondwet de verdragen die de Belgen verbinden zonder de goedkeuring door de Kamers geen gevolg kunnen voortbrengen;

Aangezien de stelling van den verweerder Lesec is dat de rechtsmiddelen tot zijn Belgischen schuldeischer toebehoorend bij toepassing van het verdrag van 6 October 1927 worden geschorst;

Dat de uitoefening der rechten van dezen Belgischen schuldenaar derhalve zou worden belemmerd;

Aangezien naar de rechtsleer de verdragen die dienen te worden goedgekeurd zijn: onder andere deze die de burgerlijke rechtspleging, de rechtsmiddelen tot tenuitvoerlegging der vonnissen, enz., betreffen (*Costermans*, *Conventions ou traités internationaux*, *Les Nouvelles, Lois politiques et administratives*, bkd II, Nr 30);

Aangezien dezelfde redenen bestaan de goedkeuring door de Kamers voor de toepasselijkheid van het verdrag van 6 October 1927 te eischen, zoo dit verdrag de Fransche burgers met de Belgische burgers gelijk stelt ten aanzien van de faillietverklaring mitsgaders aangaande de rechtsmiddelen tot tenuitvoerlegging der vonnissen;

D. Aangezien de vennootschap Lesec en Quoilin en tezelfdertijd haar vennooten, de tweede en de derde verweerders, hun betalingen hebben gestaakt, en dat het wankelen van hun krediet niet betwistbaar wordt;

Aangezien de aanlegster de veroordeeling van verweerders tot de betaling van het bedrag van twee aangenomen wissels ieder van 5.000 fr. heeft bekomen;

Dat ze de tenuitvoerlegging van die veroordeeling te vergeefs heeft vervolgd;

Dat menige andere aangenomen wissels later werden geprotesteerd;

Aangezien de verweerders gedurende de maand Juli 1939 aan hun schuldeischers voorstellen hebben gedaan om hun schulden met uitstel te kwijten;

Dat het indienen van die voorstellen bewijst dat de regelmatige betaling van deze schulden op hun vervalldag hun onmogelijk bleek;

Dat de schuldeischers de gevraagde termijnen hebben geweigerd;

Om deze redenen:

De Rechtbank,

Beslissend bij verstek tegenover de eerste verweerder, en op tegenspraak jegens de twee andere verweerders Lesec en Quoilin,

Verklaart de drie verweerders in staat van faillissement.

VLAAMSCHE JURISTEN ABONNEERT U OP
" HET RECHTSKUNDIG WEEKBLAD " !!!

WETGEVING

Huishuurwet

WET van 22 Maart 1940, houdende afzonderingsbepalingen van tijdelijke aard inzake huurovereenkomsten.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Artikel 1. Te rekenen van den dag van de bekendmaking dezer wet en tot op den bij koninklijk besluit te bepalen datum, kunnen de huurovereenkomsten voor woongelegenheid, handels- of gemengd gebruik, of lustgelegenheid, gesloten vóór 1 September 1939, ondanks elk strijdig beding of overeenkomst, het voorwerp uitmaken van aanvragen tot vermindering van huurprijs of tot verbreking, of verlengd worden, in de voorwaarden en volgens de modaliteiten hierna bepaald.

HOOFDSTUK I. — *De gemobiliseerde huurders.*

Art. 2. Worden met de gemobiliseerde huurders gelijkgesteld voor de toepassing der bepalingen van dit hoofdstuk, de huurders, ascendenten, broeders en zusters van een gemobiliseerde tot wier gezin de gemobiliseerde behoort, en dat van hem zijn voornaamste inkomsten ontvangt.

Art. 3. Onder voorbehoud van het hierna bepaalde, worden de met of zonder geschrift gesloten huurovereenkomsten van de huurders, onder de wapens teruggeroepen in de bijzondere bij artikel 53 van de wet op de militie voorziene omstandigheden, van rechtswege verlengd tot het verstrijken van de derde maand volgend op den dag waarop de huurder naar huis wordt gezonden.

Art. 4. De sedert meer dan één maand onder de wapens teruggeroepen huurder, die niet meer in staat is zijn huur te betalen kan, bij aangeteekend schrijven, hetzij een vermindering van den huurprijs die op den datum van zijn mobilisatie eischbaar was, hetzij de verbreking van de huur aan den verhuurder aanvragen.

De brief wordt tegengeteekend door den commandant der eenheid of door elke militaire overheid bevoegd om te getuigen dat de gemobiliseerde onder de wapens is, en vermeldt het militair adres.

Wordt de aanvraag tot vermindering van den huurprijs of tot verbreking van de huurovereenkomst gedaan door een met de gemobiliseerden gelijkgesteld huurder, dan moet de brief vergezeld gaan van een getuigenschrift van den commandant der eenheid waartoe de gemobiliseerde behoort, of van een militair gezagspersoon, bevoegd om te getuigen dat de gemobiliseerde onder de wapens is.

Art. 5. Vraagt de huurder een vermindering van den huurprijs gelijk aan of lager dan 25 t.h., dan is deze vermindering hem van rechtswege verworven, behoudens andersluidende beschikking van den rechter die kennis neemt, binnen de maand na ontvangst van de aanvraag van den huurder, van een dagvaarding tot herziening van de vermindering.

Vraagt de huurder een vermindering van den huurprijs aan boven 25 t.h. en bekomt hij geen instemming van zijn verhuurders binnen de maand na ontvangst van zijn aanvraag, zoo komt hem slechts een vermin-

dering toe ten beloope van 25 t.h., behoudens andersluidende vermindering van den rechter bij wien door den huurder een aanvraag tot bepaling van een aanzienlijker vermindering aanhangig werd gemaakt.

De vermindering van den huurprijs wegens toepassing dezer wet bekomen, gaat in, met terugwerkende kracht, op den dag der mobilisatie van den huurder, tenzij de rechter die uitspraak moet doen op initiatief van een van de partijen, een lateren datum bepale. Deze terugwerkende kracht kan evenwel voor het verleden geen inbreuk maken op de verworven rechten die voor partijen voortvloeien, hetzij uit een akkoord sedert de mobilisatie van den huurder gesloten, hetzij uit betalingen door dezen gedaan.

Art. 6. Vraagt de huurder de verbreking van de loopende huurovereenkomst, dan bekomt hij deze van rechtswege een maand na zending, bij aangeteekend schrijven, van zijn verzoek aan den verhuurder, tenzij inmiddels deze laatste hem zijn weigering hebbe betekend met dagvaardiging om te verschijnen ten einde te hooren zeggen dat de huurovereenkomst behouden blijft; wordt de verbreking door den rechter uitgesproken, dan bepaalt deze den datum waarop zij ingaat.

Art. 7. Wanneer een vermindering van huurprijs boven 50 t. h. aan den verhuurder gedurende meer dan zes maanden werd opgelegd, dan heeft deze het recht aan den rechter verbreking van de huur te vragen, die pas van kracht wordt na verstrijken van de derde maand volgend op de beslissing van den rechter. De verhuurder heeft hetzelfde recht zoo de huurder in gebreke bleef den overeengekomen of door den rechter bepaalden huurprijs te betalen.

Art. 8. Elke eisch ingesteld hetzij door den gemobiliseerden huurder, hetzij door den verhuurder, maakt de tegenpartij ontvankelijk, hetzij om de door haar tijdens vroegere onderhandelingen toegestane verminderingen van huurprijs voor de toekomst andermaal ter sprake te brengen, hetzij om bij wedereisch de bij deze wet voorziene aanvraag tot verbreking aanhangig te maken.

Art. 9. De onder de wapens teruggeroepen huurder, die de toepassing dezer wet aangevraagd heeft, kan van den rechter de schorsing vorderen van een duur die twee maanden niet overschrijdt, dit geldt eveneens tegenover den onder de wapens teruggeroepen verhuurder.

HOOFDSTUK II. — *De niet gemobiliseerde huurders.*

Art. 10. Kan van den rechter een vermindering van den huurprijs vragen, de niet onder de wapens teruggeroepen huurder die, tengevolge van de economische omstandigheden voortspruitend uit de mobilisatie, een ernstige storing ondergaat in het genot of de exploitatie van het verhuurde perceel of die niet meer in staat is den overeengekomen huurprijs te betalen wegens een verlaging van zijn bedrijfsinkomen met meer dan 15 t. h.

Tot een beloop van 15 t. h. komt de storting of de vermindering bij het vorig lid bedoeld niet in aanmerking voor de verlaging van den huurprijs.

De door den rechter gelaste vermindering mag niet 50 t. h. van den huurprijs overschrijden.

Art. 11. Zoo de huurder bewijst dat hij, uit hoofde van hoogerbedoelde omstandigheden, niet meer in staat is den last van een zelfs met 50 t. h. verminderden huurprijs te dragen, dan kan hij verbreking van de huur aanvragen.

Art. 12. Wanneer, ingeval de huurovereenkomst schriftelijk werd gesloten, de huurprijs met meer dan 35 t. h. werd verminderd sedert meer dan zes maanden,

kan de verhuurder de verbreking van de huurovereenkomst aanvragen. De verbreking heeft slechts uitwerking na het verstrijken van de derde maand die volgt op de beschikking van den rechter.

Art. 13. Wordt de huur zonder geschrift gesloten, dan kan de verhuurder die zich in den bij artikel 12 voorzien toestand bevindt, den huurder de huur niet opzeggen dan mits de bij dat artikel voorziene termijnen en voorwaarden in acht te nemen.

HOOFDSTUK III. — *Algemeene bepalingen.*

Art. 14. De vorderingen krachten deze wet behooren tot de bevoegdheid van den vrederechter van de plaats waar het onroerend goed is gelegen. De rechter doet uitspraak in hoogsten aanleg, indien de jaarlijksche huurprijs niet meer bedraagt dan 2.500 frank, en de dagvaardingen tot bedoeld bedrag geschieden overeenkomstig titel X van boek I van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

Het beroep wordt aangebracht vóór de rechtbank van eersten aanleg zetelend met drie rechters. De bijstand van pleitbezorgers is niet verplichtend gesteld. De kosten van hun bemoeiingen worden niet begroot.

Art. 15. De aanvragen tot vermindering van huurprijs of verbreking van haar kunnen eveneens worden aangebracht door middel van exceptie vóór elk rechtscollege, waarbij door den verhuurder een vordering tot betaling of een vordering tot verbreking of ontruiming wegens wanbetaling werd ingediend.

Elk vonnis op deze vorderingen wordt geschorst zoo de verweerder bewijst dat hij de dagvaarding tot vermindering of verbreking bij de wet voorzien, deed teekenen.

Art. 16. De rechter die kennis neemt van de aanvragen tot vermindering van huurprijs, tot verzet tegen vermindering of verbreking, trachte partijen te verzoeken; slaagt bij daar niet in, dan doet hij uitspraak naar billijkheid, rekening houdend niet alleen met de storing in het genot of de exploitatie van de verhuurde goederen, door de legermobilisatie en met dezer economische gevolgen voor de bedrijfsinkomsten van den huurder, doch ook met den stoffelijken toestand van den verhuurder of de verliezen of winsten die rechtstreeks of onrechtstreeks voor beide partijen uit de huurovereenkomst voortvloeiend of voorgevloed zijn.

Zelfs ingeval de huurder niet gemobiliseerd is, kan hij onder meer vermindering van den huurprijs op een vroegeren datum doen ingaan dan dien van de indiening der aanvraag, zonder dat inbreuk kan worden gemaakt op de verworven rechten die voor partijen mochten voortvloeien, hetzij uit een onderling akkoord, hetzij uit betalingen door den huurder buiten elke aanmaning gedaan. Hij kan eveneens den duur van de vermindering beperken of de verbreking van de huur tot een verder afgelegen datum uitstellen dan dien door den verhuurder bepaald, en het bedrag bepalen van de vergoeding naar aanleiding van de verbreking, door een van partijen te betalen wegens werken aan het vast goed uitgevoerd.

Zoo de huurder een vermindering van den huurprijs bekomt, kan de rechter den verhuurder, geheel of gedeeltelijk, ontslaan van zijn huurverplichtingen die buiten verhouding met den verminderden huurprijs staan.

Zoo, na het verstrijken van den termijn voorzien voor de indiening van een klacht op grond van artikel 13 der samengeschiedelde wetten op de inkomstenbelastingen, een huurder, bij minnelijke schikking of bij rechter-

lijke beslissing, een vermindering van huurprijs met terugwerkende kracht bekomt, kan de eigenaar bij den directeur der belastingen een aanvraag om vermindering of terugbetaling indienen van de grondbelasting en de belastingen op denzelfden voet voor de verlopen dienstjaren geheven. Te dien einde beschikt hij over een termijn van zes maanden met ingang van het definitief vonnis of de minnelijke schikking die deze vermindering bekrachtigt.

Art. 17. De hoofdhuurder gedagvaard tot vermindering van den huurprijs of verbreking van de huur door een onderhuurder, kan den verhuurder in de zaak oproepen; te dien einde moet hem, op zijn aanvraag, een termijn van vijftien dagen door den rechter worden verleend. Werd de verhuurder regelmatig in de zaak opgeroepen, dan moet door een enkel vonnis uitspraak worden gedaan over de eventuele wijzigingen toegebracht aan de uitvoering van de hoofdhuur zoowel als van de onderhuur. Loopen de aldus samengevoegde aanvragen over verschillende bedragen, dan bepaalt het hoogste bedrag den aanleg.

Art. 18. Wordt door een hoofdhuurder een aanvraag tot verbreking ingediend, dan heeft het vonnis dat de verbreking verleent enkel uitwerking, ten aanzien van de onderhuurders, indien dezen partij in de zaak zijn geweest.

De verbreking werkt evenwel niet ten aanzien van de onder de wapens teruggeroepen onderhuurders.

Art. 19. Bijaldien de toestand van partijen merkelijke wijzigingen mocht ondergaan, kan het minnelijk akkoord dat blijkt uit het proces-verbaal van verzoening, of de beschikking waarbij een vermindering van huurprijs wordt toegestaan, worden herzien op verzoek van een of andere partij.

Art. 20. Deze wet is slechts van toepassing op de huurders van vreemde nationaliteit of op de heimatloozen, indien de wetgeving van den Staat waarvan zij onderdanen zijn of laatst waren, aan de Belgen op het stuk van huurovereenkomsten dezelfde rechten toekent als aan de onderdanen van dit land.

Art. 21. Alle overeenkomsten en schikkingen getroffen of rechterlijke beslissingen gewezen bij toepassing van de bepalingen dezer wet houden op van kracht te zijn op den dag te bepalen bij het koninklijk besluit voorzien bij het eerste artikel.

HOOFDSTUK IV. — *Overgangsbepaling.*

Art. 22. De voorlegging van de beteekening van de dagvaarding tot vermindering van den huurprijs slaande onder meer op vervallen termijnen, als voorzien bij de artikelen 9 en 11, wordt de tenuitvoerlegging geschorst van elk vonnis, zelfs in staat van gewijsde gegaan, houdende veroordeeling tot betaling of tot uitzetting wegens wanbetaling, wanneer deze vonnissen worden gewezen op vorderingen ingediend vóór de inwerkingtreding dezer wet. Werd de huurprijs vermindert, dan kan de tenuitvoerlegging van de vroeger uitgesproken veroordeelingen pas worden hervat na ingebrekestelling van den huurder tot betaling van de eventueel verlaagde huurprijzen, binnen de termijnen door de rechtbank bepaald.

De bekomen vonnissen blijven in elk geval uitvoerbaar wat de kosten betreft.

Kondigen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's lands zegel bekleed en door het «Staatsblad» bekendgemaakt worde.

Gegeven te Brussel, den 22 Maart 1940.

Nieuwe wet op de aanneming

WET van 29 Maart 1940, op de aanneming van een kind.

LEOPOLD III, Koning der Begen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Artikel 1. De artikelen 343 tot 360 van het Burgerlijk Wetboek worden vervangen door de volgende bepalingen welke hoofdstuk I, titel VIII van boek I van het Wetboek zullen uitmaken onder de benaming:

Aanneming van het kind en dienstwillige voogdij

HOOFDSTUK I. — DE AANNEMING

AFDEELING I. — *De aanneming en haar gevolgen*

Art. 343. Aanneming is toegelaten, wanneer zij gegrond is op billijke redenen en zij voor het aangenomen kind voordeelen oplevert. De voorwaarden en de wijzen bij de volgende artikelen voorgeschreven zijn op haar toepasselijk.

Art. 344. Om te kunnen aannemen, moet men meer dan 35 jaar oud zijn, geen wettig afstammeling noch erkend natuurlijk kind hebben, behalve wanneer het de aanneming van dit kind geldt. De aannemende persoon moet ten minste vijftien jaar ouder zijn dan de persoon dien hij voornemens is als kind aan te nemen.

Een Belg mag een vreemd kind aannemen of door een vreemdeling aangenomen worden.

De geboorte van een kind van den aannemenden persoon, na de bekrachtiging van de aanneming, is zonder gevolg op die aanneming.

Art. 345. Niemand kan door meer dan een persoon tenzij door twee echtgenooten, worden aangenomen.

Een echtgenoot kan niemand als kind aannemen, tenzij met de toestemming van den anderen echtgenoot, behalve indien deze afwezig verklaard is of indien de echtgenooten van tafel en bed gescheiden zijn.

Een echtgenoot kan niet als kind aangenomen worden, tenzij met de toestemming van den anderen echtgenoot, behalve indien deze in de onmogelijkheid is om van zijn toestemming te doen blijken of indien hij afwezig verklaard is of indien de echtgenooten van tafel en bed gescheiden zijn.

Art. 346. Indien de aan te nemen persoon minderjarig is en nog zijn vader en zijn moeder heeft, moeten deze beiden in de aanneming toestemmen.

Is een van beiden overleden of in de onmogelijkheid van zijn wil te doen blijken, of is hij afwezig, dan volstaat de toestemming van den andere.

In geval van echtscheiding of van scheiding, van tafel en bed, volstaat de toestemming van den ouder van het kind die er het recht van bewaring op uitoefent.

Heeft de minderjarige vader noch moeder meer, of zijn dezen in de onmogelijkheid van hun wil te doen blijken, of zijn zij afwezig, dan wordt de toestemming door den familieraad gegeven.

Art. 347. Door de aanneming, bekomt het aangenomen kind den naam van den aannemenden persoon; deze naam wordt aan den eigen naam van het kind toegevoegd. Indien de aannemende persoon en het aangenomen kind denzelfden familienaam hebben, wordt aan den naam van het aangenomen kind geen wijziging toegebracht.

De naam van den aannemenden persoon kan eveneens door de akte van aanneming zelf en met de toestemming van de partijen gewoonweg worden gegeven aan het aangenomen kind, zonder dat die naam aan zijn eigen naam toegevoegd wordt.

Art. 348. Het aangenomen kind blijft in zijn oorspronkelijke familie en behoudt er al zijn rechten en verplichtingen. Nochtans is alleen de aannemende persoon ten opzichte van het aangenomen kind met de rechten van de ouderlijke macht bekleed, met inbegrip, onder meer, van het recht het aangenomen kind te ontvoegen, toe te stemmen in zijn huwelijk, het er toe te machtigen handel te drijven en zijn goederen te beheeren tijdens zijn minderjarigheid.

Werd de aanneming door twee echtgenooten gedaan, dan worden de in de vorige alinea aangeduide rechten uitgeoefend overeenkomstig de regelen die op den wettigen vader en de wettige moeder van toepassing zijn.

In geval van ontzetting, verklaarde afwezigheid of overlijden van den aannemenden persoon, voorgekomen tijdens de minderjarigheid van het aangenomen kind, komt de ouderlijke macht van rechtswege toe aan de bloedverwanten in de opgaande linie van bedoeld kind.

De band van verwantschap, die uit de aanneming ontstaat, strekt zich uit tot de wettige afstammelingen van het aangenomen kind.

De strafrechterlijke bepalingen en die van de wet van 15 Mei 1912 op de kinderbescherming, welke van toepassing zijn op de wettige bloedverwanten in de opgaande linie en in de nederdalende linie, zijn van toepassing op den aannemenden persoon, op het aangenomen kind en op zijn wettige afstammelingen.

Art. 349. De erkenning of de wettiging van een natuurlijk kind, gedaan door een derde, nadat de bekrachtiging van de aanneming van dit kind geschied is, laat die aanneming met al haar gevolgen bestaan.

Art. 350. Het huwelijk is verboden tusschen den aannemenden persoon, het aangenomen kind en op zijn wettige afstammelingen.

Art. 349. De erkenning of de wettiging van een natuurlijk kind, gedaan door een derde, nadat de bekrachtiging van de aanneming van dit kind geschied is, laat die aanneming met al haar gevolgen bestaan.

Art. 350. Het huwelijk is verboden tusschen den aannemenden persoon, het aangenomen kind en zijn afstammelingen;

Tusschen het aangenomen kind en den echtgenoot van den aannemenden persoon, en omgekeerd, tusschen den aannemenden persoon en den echtgenoot van het aangenomen kind;

Tusschen de aangenomen kinderen van eenzelfde aannemenden persoon;

Tusschen het aangenomen kind en de kinderen die de aannemende persoon mocht krijgen.

Die laatste twee verbodsbepalingen kunnen door den Koning, om gewettigde redenen, opgeheven worden.

Art. 351. De aannemende persoon is onderhoud verschuldigd aan het aangenomen kind en zijn wettige afstammelingen, indien zij in nood verkeerden.

Het aangenomen kind en zijn wettige afstammelingen zijn onderhoud verschuldigd aan den aannemenden persoon, indien hij in nood verkeert. Indien het aangenomen kind zonder wettige afstammelingen sterft, is zijn nalatenschap aan den aannemenden persoon, die ten tijde van dit overlijden in nood verkeert, onderhoud verschuldigd; de gevolgen van deze verplichting zijn geregeld door de laatste drie paragrafen van artikel 205.

De verplichting onderhoud uit te keeren blijft bestaan tusschen het aangenomen kind en zijn vader en moeder. Nochtans, zijn de vader en de moeder van het aangenomen kind hem slechts onderhoud verschuldigd indien het er geen van den aannemenden persoon bekomen kan.

Art. 352. Het aangenomen kind en zijn wettige afstammelingen verkrijgen geen recht van erfopvolging

op de goederen van de bloedverwanten van den aannemenden persoon.

Maar zij hebben op de nalatenschap van den aannemenden persoon dezelfde rechten als een kind of de wettige afstammelingen daarop zouden hebben.

Art. 353. Indien het aangenomen kind zonder wettige afstammelingen sterft, gaan de zaken, die door den aannemenden persoon geschonken of uit zijn nalatenschap verkregen werden en die bij het overlijden van het aangenomen kind in natura bestaan, terug naar den aannemenden persoon of naar zijn afstammelingen, onder verplichting om in de schulden bij te dragen en onverminderd de rechten van derden. De overige goederen van het aangenomen kind behooren aan zijn eigen bloedverwanten, en deze laatste sluiten steeds alle erfgenamen van den aannemenden persoon, behalve diens afstammelingen uit, ten opzichte van de zelfs bij dit artikel bepaalde voorwerpen.

Mochten, tijdens het leven van den aannemenden persoon en na het overlijden van het aangenomen kind, de door dit laatste nagelaten kinderen of afstammelingen zelf sterven zonder nakomelingschap, dan erft de aannemende persoon de door hem geschonken zaken, zooals in het vorige artikel gezegd is; doch dit recht is eigen aan den aannemenden persoon en kan niet overgaan op zijn erfgenamen, zelfs in de nederdalende linie.

AFDEELING II. — *Rechtsvormen van de aanneming.*

Art. 354. Hij die voornemens is iemand als kind aan te nemen, en hij die verlangt als kind aangenomen te worden ingeval hij meerderjarig is, of zelfs ingeval hij minderjarig is maar den leeftijd van 16 jaar bereikt heeft, verschijnen voor den vrederechter van de woonplaats van den aannemenden persoon of voor een notaris om er akte van hun wederzijdsche toestemming te doen opmaken. Is het aangenomen kind minder dan 16 jaar oud, dan wordt de akte, in zijn naam, door zijn wettelijken vertegenwoordiger opgemaakt.

De toestemming van den vader en de moeder, die van den echtgenoot van den aannemenden persoon, worden gegeven in de akte van aanneming zelf of bij afzonderlijke authentieke akte voor den notaris of den vrederechter van hun onderscheiden woonplaats.

Bij ontstentenis van wettelijk vertegenwoordiger, wordt deze benoemd door den bij artikel 346 voorzienen familierraad.

Art. 355. De akte van aanneming moet ter bekrachtiging voorgelegd worden aan de rechtbank van eersten aanleg van de woonplaats van den aannemenden persoon. Te dien einde, wordt door de meest gereede partij een uitgifte van die akte of van ieder der overeenkomstig het vorig artikel opgemaakte akten, aan den procureur des Konings bezorgd.

Heeft de aannemende persoon zijn woonplaats in het buitenland, dan zijn de procureur des Konings en de rechtbank van eersten aanleg, te Brussel, bevoegd.

De rechtbank, vergaderd in raadkamer, na zich alle nuttige inlichtingen te hebben verschaft, na eventueel den uit den echt of van tafel en bed gescheiden echtgenoot die niet is belast met het recht van bewaring, alsmede de ouders, zelfs van den meerderjarigen aangenomene te hebben gehoord of althans gedagvaard, gaat na of de persoon die voornemens is aan te nemen, een goede faam geniet en of de andere bij de wet vereischte voorwaarden zijn vervuld.

De rechtbank, na den procureur des Konings, den aannemenden persoon en het aangenomen kind of zijn wettelijken vertegenwoordiger te hebben gehoord, of deze laatste behoorlijk opgeroepen, doet, zonder opgave van redenen, uitspraak in de volgende bewoordingen: «De aanneming is» of «de aanneming is niet bekrachtigd».

Het vonnis wordt in openbare terechtzitting uitgesproken. Indien het de aanneming bekrachtigt en geen beroep er tegen wordt ingesteld, wordt het, bij uittreksel, in het *Staatsblad* bekendgemaakt.

Art. 356. Indien het vonnis de aanneming bekrachtigt, kan de procureur des Konings, binnen dertig dagen na de uitspraak, tegen dit vonnis beroep instellen.

Binnen denzelfden termijn, kunnen de aannemende persoon en het aangenomen kind gezamenlijk beroep instellen tegen het vonnis waarbij gezegd wordt dat de aanneming niet bekrachtigd is.

Het beroep wordt, overeenkomstig artikelen 858 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, door middel van een verzoekschrift ingesteld.

Het Hof van beroep doet het onderzoek in dezelfde vormen als geschied is voor de rechtbank van eersten aanleg, en zonder opgave van redenen, doet het de volgende uitspraak: «Het vonnis wordt bevestigd» of «Het vonnis wordt te niet gedaan»; «bijgevolg is de aanneming bekrachtigd» of «is de aanneming niet bekrachtigd».

Het arrest wordt in openbare terechtzitting uitgesproken. Indien het de aanneming bekrachtigt, wordt het, bij uittreksel, in het *Staatsblad* bekendgemaakt.

Art. 357. Binnen vier maanden na den dag van de uitspraak van het vonnis of van het arrest van bekrachtiging, worden dit vonnis, indien geen beroep er tegen ingesteld is, of het arrest en de akte van aanneming, op de vordering van de eene of de andere partij, overgeschreven in het register van den burgerlijken stand van de plaats waar de aannemende persoon zijn woonplaats heeft.

Heeft de aannemende persoon zijn woonplaats in het buitenland, dan wordt bedoelde inschrijving gedaan in het register van den burgerlijken stand van het eerste district van Brussel.

Wordt die formaliteit binnen den voorgeschreven termijn niet vervuld, dan blijft de aanneming zonder gevolg.

[Melding van de overgeschreven akte van het overgeschreven vonnis of arrest wordt gemaakt op den rand van de akte van geboorte van het aangenomen kind en, eventueel, van de akte van huwelijk van het aangenomen kind, evenals van de akten die betrekking hebben op den burgerlijken stand van zijn, vóór de aanneming geboren, wettige afstammelingen.

Art. 358. Indien de aannemende persoon sterft na het opmaken van de akte van aanneming, maar vóór de uitspraak van het vonnis of van het arrest van bekrachtiging, wordt het onderzoek op aanzoek van het aangenomen kind voortgezet en de aanneming wordt bekrachtigd indien er toe aanleiding bestaat.

De rechthebbenden op de nalatenschap van den aannemenden persoon kunnen aan het openbaar ministerie alle vertoogschriften en opmerkingen bezorgen.

Art. 359. — De aanneming bekrachtigd door een overeenkomstig artikel 357 overgeschreven beschikking, heeft haar uitwerking, zoodra de bij artikel 354 voorziene akte is opgemaakt.

Art. 360. De herroeping van de aanneming kan, om zeer gewichtige redenen, op verzoek van den aannemenden persoon of op dat van het aangenomen kind, worden uitgesproken, alsmede op initiatief van het openbaar ministerie.

De vordering tot herroeping wordt onder het hierna volgende voorbehoud ingesteld, behandeld en gevonnist, overeenkomstig de gewone regelen van rechtspleging en bevoegdheid.

Heeft de verweerder zijn woonplaats in het buitenland, dan is de rechtbank van eersten aanleg te Brussel bevoegd.

Het openbaar ministerie wordt altijd gehoord. Het

vonnis is, in alle gevallen, zoowel door het openbaar ministerie als door de partijen, vatbaar voor beroep.

Het beschikkend gedeelte van de in kracht van gewijsde gegane beschikking tot herroeping van een aanneming wordt bij uittreksel in het *Staatsblad* bekendgemaakt.

Binnen dertig dagen na die bekendmaking, wordt de beschikking, overeenkomstig de eerst alinea van artikel 357, overgeschreven. Wordt die formaliteit binnen den voorgeschreven termijn niet vervuld, dan blijft de herroeping zonder gevolg.

Melding van de overgeschreven beschikking wordt gemaakt op den rand van de akte van aanneming en van de in de laatste alinea van artikel 357 opgesomde akten.

De herroeping uitgesproken bij een overeenkomstig het vorig artikel overgeschreven beschikking, doet, met ingang van de akte tot inleiding van het geding, al de gevolgen van de aanneming ophouden.

Nochtans blijven de artikelen 350 en 353, niettegenstaande de herroeping van de aanneming, van toepassing.

Art. 2. De artikelen 361 tot 370 vormende hoofdstuk II van titel VIII van boek I van het Burgerlijk Wetboek en getiteld « Dienstwillige voogdij », worden gehandhaafd, onder voorbehoud van de volgende wijzigingen toegebracht aan de artikelen 361 en 368 :

Art. 361. Al wie meer dan 30 jaar oud is, geen kinderen noch wettige afstammelingen heeft en een persoon die nog minderjarig is, aan zich wil verbinden door een wettelijken titel, ander dan de aanneming, kan over hem dienstwillige voogd worden, enz.

Art. 368. Indien, op eenigerlei oogenblik, de dienstwillige voogd zijn pleegkind wil aannemen, kan er worden overgegaan tot de aanneming in de voorwaarden en met inachtneming van de vormen voorgeschreven bij het vorig hoofdstuk en de gevolgen daarvan zullen op alle punten dezelfde zijn.

Kondigen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleed en door het *Staatsblad* bekendgemaakt worde.

Gegeven te Brussel, den 22 Maart 1940.

Verdediging van de nationale instellingen

WET van 22 Maart 1940, betreffende de verdediging van de nationale instellingen.

LEOPOLD III, Koning der Begen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. § 1. Met opsluiting en met geldboete van 100 tot 10.000 frank worden gestraft zij die een groepeerings, vereeniging of organisatie stichten, die de vernietiging nastreeft van België's onafhankelijkheid, van de grondwettelijke vrijheden of instellingen van het Belgisch volk, zij die ze leiden of er om het even welke

functie in uitoefenen en zij die, wetens en willens, de stichting of de werking er van bevorderen.

Alle andere personen, die er werkdadig deel van uitmaken en zij die er wetens en willens een vergaderplaats aan verschaffen, worden gestraft met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van 50 tot 1.000 frank.

In al de gevallen van inbreuk op deze paragraaf wordt de bijzondere verbeurdverklaring, voorzien bij artikel 42, 1°, van het Wetboek van Strafrecht uitgesproken, zelfs wanneer de eigendom van de voorwerpen niet aan den veroordeelde toebehoort. Artikel 9 van de wet van 31 Mei 1888 is niet van toepassing op de verbeurdverklaring.

§ 2. Met gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en met geldboete van 100 tot 10.000 frank wordt gestraft hij die zelfs afzonderlijk, en zonder eed deel uit te maken van eenige groepeerings of vereeniging, zich bezig houdt met propaganda of met eenige andere bedrijvigheid welke de vernieling van België's onafhankelijkheid, van de grondwettelijke vrijheden of instellingen van het Belgisch volk nastreeft.

Art. 2. § 1. Met gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en met geldboete van 100 tot 10.000 frank wordt gestraft hij die, terwijl hij zich met een politieke propaganda of eenige andere politieke bedrijvigheid bezig houdt, daartoe onderrichtingen ontvangt, hetzij van een vreemde mogendheid of buitenlandsche organisatie, hetzij van een persoon die in haar belang of in haar naam handelt.

§ 2. Met dezelfde straffen wordt gestraft, hij die, hetzij met een vreemde mogendheid, hetzij met een buitenlandsche organisatie, hetzij met om het even welken persoon die in haar belang of in haar naam handelt, derwijze in verstandhouding is getreden dat schade aan de levensbelangen van het land wordt toegebracht.

Art. 3. In de gevallen voorzien bij de artikelen 1 en 2, kan de ontzetting van de uitoefening van de bij artikel 31 van het Wetboek van Strafrecht vermelde rechten of sommige van die rechten worden uitgesproken voor een termijn van vijf tot tien jaar, ten laste van de veroordeelden tot een correctionele straf, en voor het leven of voor tien tot twintig jaar ten laste van de veroordeelden tot opsluiting.

Art. 4. Hoofdstuk VII en artikel 85 van boek I van het Wetboek van Strafrecht zijn op de bij deze wet voorziene misdrijven van toepassing.

Art. 5. De bestendige gerechten zijn bevoegd om kennis te nemen van de bij deze wet voorziene misdrijven.

Art. 6. Het schriftelijk onderzoek geschiedt door een rechter van een der rechtbanken van eersten aanleg van het rechtsgebied van den krijgsraad.

Deze rechter wordt aangeduid, op vordering van den auditeur-generaal, door den voorzitter der rechtbank.

Hij onderzoekt de zaak, bijgestaan door een griffier, overeenkomstig de regelen van de militaire strafvordering. Hij oefent al de machten uit van de rechterlijke commissie; hij kan, bovendien, overgaan tot alle beslag en opzoekingen binnen het rechtsgebied van den krijgsraad. De gehoorde getuigen leggen den eed af.

Na het volbrengen van het onderzoek, dagvaardt de krijgsauditeur, indien hij van oordeel is dat er genoegzame bezwaren bestaan, den verdachte vóór den krijgsraad.

Het openbaar ministerie, de veroordeelde en de burgerlijke partij, doch allen wat haar burgerlijke belangen betreft, kunnen beroep instellen tegen de vonnissen gewezen door de krijgsraden. De verklaring van beroep wordt gedaan door den krijgsauditeur, den veroordeelde en de burgerlijke partij, ter griffie van den krijgsraad die het vonnis heeft gewezen, binnen tien dagen na het vonnis, op straf van verval. De auditeur-generaal voorziet zich in beroep door middel van een verklaring ter griffie van het Krijgshof gedaan, binnen vijftien dagen na het vonnis. De verschijning van verdachte vóór het Krijgshof geschiedt rechtens.

Art. 7. § 1. In afwijking van artikel 8 van het decreet van 19 Juli 1831, gewijzigd door artikel 5 der wet van 19 Juli 1934, kan de voorloopige hechtenis voor de bij deze wet voorziene wanbedrijven werden opgelegd.

§ 2. Wanneer verdachte voorloopig wordt opgesloten, wegens inbreuk op deze wet, kan hij, ten minste vijf dagen na de ondervraging, vragen voorloopig op vrije voeten te worden gesteld, bij schriftelijk of mondeling verzoek gericht tot den rechter die met het onderzoek werd belast. De rechter doet uitspraak binnen drie dagen, na verdachte en, gebeurlijk, zijn raadsman te hebben gehoord of dezen behoorlijk te hebben opgeroepen.

Tegen de uitspraak kunnen, binnen drie dagen na de beteekening van het bevelschrift, de krijgsauditeur en de verdachte in beroep gaan, bij verklaring, naar gelang het geval, ter griffie van den krijgsraad gedaan of aan den directeur van de inrichting waarin verdachte is opgesloten.

Over het beroep wordt uitspraak gedaan, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 20 April 1874, door de kamer van inbeschuldigingstelling van het rechtsgebied van de rechten waartoe de rechter behoort.

Dertig dagen ten minste na elke beslissing van den onderzoeksrechter over het verzoek van verdachte, kan deze het hernieuwen.

De raadsman van verdachte heeft het recht kennis te nemen van het dossier van het onderzoek, wanneer het verzoek waarover uitspraak moet worden gedaan, werd ingediend dertig dagen na de ondervraging. In dit geval wordt de termijn binnen welken de rechter uitspraak doet, op vijf dagen gebracht.

§ 3. Na sluiting van het onderzoek kan voorloopige invrijheidstelling worden verleend op verzoek gedaan aan de rechtsmacht van wijzen waarbij de zaak ahangig is, of, gedurende de procedure in verbreking, aan de kamer van inbeschuldigingstelling. Het verzoekschrift wordt overgelegd ter griffie van het bevoegde gerecht, dat uitspraak doet, overeenkomstig het bepaalde bij de laatste twee alinea's van artikel 7 der wet van 20 April 1874, gewijzigd door de wet van 29 Juni 1899.

Art. 8. In afwijking van artikel 46 der wet van 15 Juni 1899 is de bestendige krijgsraad, die van een bij deze wet voorzien misdrijf kennis neemt, samengesteld uit: 1° twee burgerlijke leden, van wie een het voorzitterschap waarneemt; 2° een hoofdofficier; 3° een kapitein; 4° een luitenant.

Art. 9. In afwijking van artikel 105 der wet van 15 Juni 1899, is het Krijgshof, ingeval het van een bij deze wet voorzien misdrijf kennis neemt, samengesteld uit: 1° den voorzitter; 2° een raadsheer in een Hof van Beroep; 3° een luitenant-generaal of generaal-majoor, een kolonel of luitenant-kolonel en een majoor.

De raadsheer in een Hof van Beroep, die den voorrang heeft op den officier met den graad van generaal-majoor, wordt door den Koning aangeduid voor een termijn van één jaar. Hij heeft een plaatsvervanger.

De raadsheer en de plaatsvervanger moeten het bewijs leveren van de kennis van beide landstalen, overeenkomstig artikel 49 der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Art. 10. Artikel 49 der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken wordt door onderstaande bepaling aangevuld:

§ 4. In afwijking van § 2, alinea 1, kan een burgerlijk lid door den Koning benoemd worden in elke kamer van den krijgsraad. Het voor de Nederlandsche kamer aangeduid lid moet het bewijs leveren van de kennis van het Nederlandsch; het voor de Fransche kamer aangeduid lid moet hetzelfde bewijs leveren wat aangaat de Fransche taal.

Art. 11. De vervoeging der bij deze wet voorziene misdrijven verjaart na een termijn van één jaar vanaf den dag van het misdrijf of van deze laatste gerechtelijke akte.

Art. 12. De bepalingen van deze wet treden in werking op den dag waarop zij wordt bekendgemaakt. Zij houden op van toepassing te zijn op den dag die bij koninklijk besluit zal worden vastgesteld voor het op vredesvoet brengen van het leger. De gerechten op grond van deze wet bevoegd, nemen kennis van de misdrijven gepleegd toen zij van kracht was; deze zaken worden onderzocht en berecht overeenkomstig de regelen door deze wet gesteld.

Kondigen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleed en door het *Belgisch Staatsblad* bekendgemaakt worde.

Gegeven te Brussel, den 22 Maart 1940.

TIJDSCHRIFTEN

RECHTSKUNDIG TIJDSCHRIFT. — Nr 2. — Maart-April 1940. — Overdrachten van Handelszaken in verband met het Handelsregister, door J. Limpens. — De middelen van verhaal in het Scheidsgerecht, door Mr R. van Lennep. — Het statuut van het Rijkspersoneel (vervolg), door Dr. C. Ketelaer.

TIJDSCHRIFT VOOR NOTARISSEN. — Nr 3. — Maart 1940. — P. G. De Wilde: Verkoop met sterkmaking. — Verkoop door decujus aan zekere erfgenamen.

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD. — Nr 8. — 24 Februari 1940. — Prof. Mr J. M. van Bemmelen: Het gebruiken van geweld door politie en militairen (I).

Nr 9. — 2 Maart 1940. — Prof. Mr J. M. van Bemmelen: Het gebruiken van geweld door politie en militairen (II, slot). — Mr W. C. L. Van der Grinten, Overmacht in onze rechtspraak (I).

Nr 10. — 9 Maart 1940. — Mr S. Mok: Vacantie met behoud van loon. — Mr W. C. L. van der Grinten, Overmacht in onze rechtspraak (slot).

Nr 11. — 16 Maart 1940. — Mr M. H. de Boer: De nieuwe militair-rechterlijke organisatie. — Mr J. R. Stellingma: De strafbaarheid van handelingen, waardoor de onzijdigheid van den Staat wordt in gevaar gebracht.

Nr 12. — 23 Maart 1940. — Prof. Mr J. H. W. Verzijl: De leer der voortgezette reis (I).